Vocea celui de-al șaptelea Înger

de J. Leland Earls

Întreaga Versiune

(Primăvara 1967 - Iarna anului 1968)

https://www.firstloveministry.com/Earls/booklets/vsa/vsa-entire.htm

PREFAŢĂ

Titlul acestei broşuri este luat din Apocalipsa 10:7: „Dar în zilele glasului îngerului al şaptelea, când va începe el să sune din trâmbiţă, se va sfârşi taina lui Dumnezeu." Observaţi că este vorba despre glasul îngerului al şaptelea. În scripturi, o trâmbiţă poate fi un simbol al unui mesaj rostit (vezi Isaia 58:1). Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi limitat. Deşi în împlinirea sa istorică din timpul sfârşitului, a şaptea trâmbiţă nu a început încă să sune, glasul îngerului al şaptelea, sau mesager, se aude chiar acum într-un mesaj de pregătire. Acest „mesager" nu este altul decât Însuşi Domnul Isus, care este descris în Apocalipsa 10:1-3 stând *pe* pământ şi pe mare cu o cărticică deschisă în mână. Acesta este ceasul în care conţinutul acestei cărţi mici este făcut cunoscut *slujitorilor* lui Dumnezeu.

Adevărurile mai profunde prezentate în mesajele acestei broşuri sunt destinate celor care tânjesc după o înţelegere mai profundă a minunilor Dumnezeului nostru şi a scopurilor Sale pentru cei care Îl iubesc. Nu este necesar ca o persoană să înţeleagă tot ce este dat aici pentru a trăi o viaţă creştină acceptabilă şi lăudabilă. Totuşi, înţelegerea acestor adevăruri va spori considerabil aprecierea cuiva pentru lucrările Domnului, permiţându-i să fie mai bine pregătit pentru anumite responsabilităţi şi slujire. Prin urmare, studiul şi asimilarea îndelungată a acestor adevăruri vor oferi o dimensiune suplimentară în credinţă şi utilitate în Împărăţia lui Dumnezeu.

DUHUL ŞI MIREASA SPUN VENI

Citim în ***Ţefania 1:7*** aceste cuvinte profetice: „Taceţi *înaintea* Domnului Dumnezeului, căci ziua Domnului este aproape; căci Domnul *a* pregătit o jertfă şi *a poftit* pe oaspeţii Săi." În Scripturi citim că o zi este pentru Domnul ca o mie de ani (***Psalmul 90:4***, II Petru 3:8). Prin urmare , ceea ce este numit „Ziua Domnului" în atâtea scripturi profetice trebuie înţeles în termenii calculării timpului de către Dumnezeu din perspectiva Sa. Aceasta înseamnă că „ziua" Lui este marele Sabat milenar de 1000 de ani care urmează celor şase zile (6.000 de ani) de muncă a omului în sudoarea frunţii sale şi în trudă neroditoare pentru a aduce o pace durabilă şi o ordine dreaptă şi echitabilă pe pământ. De aceea, Domnul a decretat că va prelua pe deplin treburile pământului şi nu va mai lăsa omul să pângărească şi să distrugă. O domnie în dreptate va începe atunci când Ziua Lui va fi pe deplin inaugurată.

„Ziua Domnului" nu izbucneşte asupra noastră dintr-o dată. Începe sau răsare treptat. Acest lucru poate fi văzut din oricare dintre cele două perspective. Poate fi observat în fenomenul natural al unei noi zile, aşa cum este provocat de rotirea Pământului şi creşterea treptată a luminii soarelui într-un anumit loc sau zonă. Cu mult înainte ca soarele să apară efectiv la orizont, are loc răsăritul luminii şi creşterea strălucirii sale.

Desfăşurarea treptată a „Zilei Domnului" poate fi văzută şi din perspectiva începutului unei noi zile de 24 de ore, aşa cum era calculată de poporul Israel în zilele Domnului nostru. Noua lor zi începea la apusul soarelui şi progresa prin cele patru „vegheri" ale primelor douăsprezece ore, de la 18:00 la 6:00. Această ultimă perspectivă este cea pe care o vom prezenta în această scriere. Ne aflăm deja în „veghea" iniţială a Zilei Domnului, aşa cum vom vedea mai târziu în această imagine profetică. Dar mai întâi, vom lua în considerare alţi factori importanţi care sunt fundamentali pentru înţelegerea noastră a acestei imagini.

[Diferenţieri scripturale între Răpirea Nunţii şi Răpirea ulterioară a Cinei Nunţii]

Acum, revenind la scriptura care a introdus această scriere. Observaţi referinţa la prezenţa

© Biblioteca Spirituală

Domnului şi la jertfa pe care El a pregătit-o, la care El i-a „invitat" pe oaspeţii Săi. Verificaţi textul marginal pentru cuvântul „invitat" şi veţi descoperi că cuvântul ebraic original înseamnă a fi „sfinţit" sau „pregătit". Poate fi tradus şi prin „pus deoparte". Acum există o dublă punere deoparte; căci există o dublă jertfă sau ospăţ care este pregătit: cina nunţii Mielului (Apocalipsa 19:9) şi cina marelui Dumnezeu (Apocalipsa 19:17). Una trebuie să fie rezultatul harului Său extins, iar cealaltă rezultatul mâniei Sale revărsate. Una este pentru cei răscumpăraţi şi glorificaţi, iar cealaltă este pentru gunoiul pământului. Una este de a pregăti inaugurarea unei domnii şi a unui guvern drept pe pământ; cealaltă este de a mătura refugiul minciunilor omului. Oaspeţii pentru fiecare sunt acum puşi deoparte.

Întoarceţi-vă acum la Apocalipsa 22:17 şi citiţi această invitaţie. „Şi Duhul şi mireasa *zic:* « Vino!» Şi cine *aude să zică:* « Vino!» Şi cine însetează *să* vină! Şi cine vrea să ia apa vieţii fără plată." Observaţi că Duhul ŞI mireasa sunt cei care lansează invitaţia de a veni. Acum comparaţi acest lucru cu Apocalipsa 19:9, unde citim: „Fericiţi sunt cei chemaţi la *cina* nunţii Mielului." CINE face chemarea? Este o mireasă chemată sau invitată la propria nuntă? Ridicol! Ea face invitaţia; şi asta spune ***Apocalipsa 22:17***. Prin urmare , până când invitaţia din Apocalipsa 19:9 este lansată pe deplin, mireasa va fi fost unită cu Domnul ei în locurile cereşti , pentru ca Duhul şi mireasa să poată spune: «Vino!» Acum , când are loc acest lucru?

S-a arătat deja într-o serie de profeţii şi scrieri prin intermediul acestei slujiri că cele 144.000 de pârghii vor fi unite cu Domnul cu trupuri glorificate la începutul necazului, când a şaptea trâmbiţă începe să sune (***Apocalipsa 10:7***). Aceasta se datorează faptului că au fost pregătite dinainte şi sunt primele (pârghiile) care intră în gloriile tărâmului ceresc. Acest lucru este în armonie cu ***Apocalipsa 19:7***: „Să ne bucurăm şi să ne veselim şi să-I dăm *slavă*, căci a venit nunta Mielului şi soţia Lui s- a pregătit . " Există o diferenţă între nuntă şi cina nunţii. Cina este pentru oaspeţii care sunt invitaţi după ce mireasa s-a alăturat soţului ei, deşi această sărbătoare face parte şi ea din festivităţile nunţii. Acum, din moment ce mireasa se va fi pregătit mai întâi, ea va fi alăturată soţului ei la începutul necazului, când a şaptea trâmbiţă va suna sunetul iniţial. Atunci ea va putea ajuta la pregătirea celor care vor fi oaspeţi la cina nunţii, care va avea loc când marea oaste de sfinţi va fi luată la sfârşitul necazului. Aceasta va putea face deoarece fiecare dintre cei 144.000 de primi roduri ale Miresei va avea puterea să se arate sfinţilor de pe pământ în timpul necazului. Aceşti sfinţi întăriţi cu spirit vor lansa apoi chemarea multora în timpul necazului de a „lua apa vieţii fără plată". Prin urmare, în timpul celor 3 ani şi jumătate de necaz, Mireasa este ocupată cu înverşunare să lanseze invitaţia de a „veni", căci îşi doreşte ca cina ei de nuntă să fie o ocazie îmbelşugată cu mulţi oaspeţi prezenţi.

Întrucât Mireasa este pregătită mai întâi, simbolizată prin faptul că ea este pârga *Mielului* (***Apocalipsa 14:4***), ea este descrisă şi în Apocalipsa, capitolul 12, ca fiind „născută" mai întâi din organismul bisericii pământeşti şi fiind „răpită" la tron (***Apocalipsa 12:1-2, 5***). „Femeia îmbrăcată în soare" din Apocalipsa 12:1-2 nu este o imagine a miresei cereşti a lui Hristos, ci o imagine a organismului bisericesc actual de pe pământ care se străduieşte să nască fii maturi. Primii dintre aceşti fii maturi care vor fi glorificaţi şi „răpiţi" vor fi acel „trup" sau grup care va alcătui mireasa cerească a Domnului nostru. Faptul că „femeia" nasce un „copil de parte bărbătească" ilustrează adevărul că cei care sunt aduşi şi răpiţi la tronul lui Dumnezeu au ajuns la acea maturitate spirituală de care „copilul de parte bărbătească" este un simbol. Ce anume? Credeţi că cel mai important rol din tărâmul ceresc, acela al „Miresei" Domnului, trebuie să fie alcătuit din alţi fii decât cei maturi? Aceşti fii maturi (inclusiv atât bărbaţi, cât şi femei) care alcătuiesc grupul Miresei vor veghea şi pregăti pe cei de pe pământ în timpul necazului care vor fi primiţi în ceruri şi vor alcătui acea vastă oaspeţi ai cina nunţii.

Acest lucru este în armonie cu Psalmul 45, unde avem o imagine a Regelui şi apoi a Reginei „îmbrăcată în aur (pregătire spirituală) din Ofir" (45:9), căci ea este „toată glorioasă pe dinăuntru: hainele ei sunt de aur lucrat" (45:13). Acum observaţi şi alte persoane, în afară de regină, în versetul 14: „Ea (regina) va fi adusă *la* Rege, îmbrăcată cu acul: fecioarele care o urmează, vor fi aduse la *tine ".* Din moment ce o urmează, ar indica faptul că sosesc mai târziu. Ele sunt „fecioarele nechibzuite" din Matei 25:1-12, care sunt lăsate în urmă când fecioarele înţelepte (Mireasa) sunt

© Biblioteca Spirituală

luate la miezul nopţii. Dar imaginea din Psalmul 45 arată că şi ele vor fi aduse la Rege, deşi mai târziu: „Vor fi aduse cu bucurie şi veselie; vor intra în palatul Regelui” (45-15). Palatul este tărâmul interior al cerului, unde vor avea loc festivităţile nunţii. Însă unii ar putea remarca: „Nu scrie oare în Matei 25:10 că uşa a fost închisă fecioarelor nechibzuite?” Este adevărat, lor li se interzice să fie luate cu fecioarele înţelepte când intră la nuntă, dar când va avea loc acel mare eveniment, va mai fi timp pentru ca fecioarele nechibzuite să se dovedească, pentru ca Domnul să le cunoască (vezi ***Matei 25:12*** şi compară-ţi cu ***Deuteronom 8:2*** pentru această utilizare a cuvântului „a cunoaşte”).

Acum să ne întoarcem la ***Luca 11:5-10***. Citim o parabolă spusă de Isus, despre un „prieten” care cere pâine la miezul nopţii, dar primeşte răspuns de la potenţialul său binefăcător: „Nu mă supăra; uşa este acum încuiată, şi copiii mei sunt cu mine în pat; nu pot să mă scol să-ţi dau” (11:7). Aceasta este o paralelă cu parabola fecioarelor din Matei 25. Uşa era încuiată, şi copiii (fecioarele înţelepte) erau înăuntru („cu mine în pat”). „Prietenul” sau „fecioara neînţeleaptă” era afară şi bătea, la fel ca în Matei 25:11. Acum observaţi Luca 11:8-9: „Vă spun că , chiar dacă nu se va scula să-i dea, pentru că este prietenul lui, totuşi, din pricina insistenţei lui, se va scula şi-i va da cât *are nevoie . Şi vă* spun : Cere şi ţi se va da; caută şi vei *găsi* ; bate şi *ţi* se va deschide . ” Aici avem asigurarea că în timpul necazului (după miezul nopţii) cei care rămân pot primi ceea ce au nevoie pentru ca în cele din urmă să li se deschidă uşa. „Prietenul” a cerut trei pâini (11:5) şi în cele din urmă i se asigură că primeşte atâtea pâini câte are nevoie (11:8). Probabil, din moment ce a cerut trei pâini, va primi ceea ce a cerut. Aceste trei pâini corespund „cererii”, „căutării” şi „bătăii”; şi abia la a treia pâine (bătăile) se dă asigurarea că uşa va fi deschisă. Cele trei pâini corespund grupurilor de creştini de 30, 60 şi 100 de ori. (Marcu 4:20). Abia a treia pâine, cea de 100 de ori, va „bate” şi li se va deschide uşa pentru a intra la cina nunţii Mielului în „palatul” cerului. Cei de 30 şi 60 de ori vor rămâne pe pământ pentru a intra în Împărăţia pământească.

Numai creştinul însutit, cu grâu întreg în spic (Marcu 4:28), va avea haina de nuntă necesară pentru cina nunţii. Observaţi parabola lui Isus consemnată în Matei 22:1-14, unde un anumit „prieten” este exclus simbolic dintre oaspeţii adunaţi la ospăţul de nuntă pentru că nu purta haina de nuntă specificată (22:12-13). Aceasta va fi soarta multora care se mulţumesc să obţină mai puţin decât cele trei pâini necesare pentru intrarea la ospăţul ceresc. „Haina” este aceeaşi cu cea indicată în Apocalipsa 19:9; este „inul subţire” al dreptăţii. Nu credeţi că dreptatea atribuită lui Hristos este suficientă. Aceasta introduce pe cineva doar în starea de 30 de ori. Dreptatea lui Hristos trebuie, de asemenea, să fie împărtăşită în interior (în 60 de ori) şi apoi integrată pe deplin în ţesătura sufletului, fiind „ţesută” prin lucrarea Cuvântului şi a Duhului, până când rezultatul este o haină frumoasă (caracter). Acest lucru este posibil doar prin starea sfinţită de Duhul Sfânt a celor 100 de turme, care au untdelemnul suplimentar în vase.

O altă indicaţie că cei care vor rămâne când va fi luată Mireasa dintâi rod vor avea ocazia să fie pregătiţi se găseşte în Luca 12:35-36. „Să vă fie mijlocul încins şi candelele aprinse. Şi *voi* să fiţi ca *oamenii* care aşteaptă pe Domnul lor când Se va întoarce de la nuntă; pentru ca, când *va veni* El şi *va bate* , să-I deschidă *îndată* .” Întrucât fecioarele înţelepte (cealaltă mireasă) intră la nuntă când vine Mirele la miezul nopţii (Matei 25:10), cele menţionate în Luca 12:36 sunt cele rămase în urmă (fecioarele nechibzuite) care trebuie să-L aştepte pe Domnul lor să se întoarcă de la nuntă. Dar când Se întoarce El şi care este sensul afirmaţiei: „pentru ca, când *va veni* El şi *va bate* , să-I deschidă *îndată* ?” (Luca 12:36). Am văzut deja fecioarele nechibzuite bătând la uşă şi fiindu-le refuzate intrarea la nuntă (Matei 25:10-12), dar i-am văzut şi pe aceştia reprezentaţi de „prietenul” din Luca 11:5-9 bătând după ce copiii (fecioarele înţelepte) sunt înăuntru şi primind trei pâini (intrând în starea de 100 de ori prin botezul cu Duhul Sfânt); aşadar ştim că, deşi fecioarele nechibzuite au fost lăsate în urmă, ele s-au dus şi „au cumpărat untdelemn” (Duhul Sfânt) pentru lămpile şi vasele lor (Matei 25:9). Dar ce urmează? Citiţi din nou Luca 12:35-36. „Să vă fie mijlocul încins şi candelele aprinse.” Aceasta ar indica faptul că untdelemnul fusese asigurat. Atunci instrucţiunea este să aşteptaţi (în aşteptare) întoarcerea Domnului de la nuntă.

Iată un mister care trebuie dezvăluit. La scurt timp după ce Mireasa a fost primită de Domnul şi unită în bucurie nupţială cu El în tărâmurile cereşti, atât Domnul Însuşi, cât şi sfinţii

© Biblioteca Spirituală

glorificaţi vor începe să li se arate celor rămaşi în urmă. Modelul pentru aceasta a fost stabilit de Isus după ce a înviat din morţi. El S-a înălţat mai întâi la Tatăl şi apoi s-a întors , arătându-se ucenicilor şi fiind văzut de ei timp de 40 de zile (Faptele Apostolilor 1:3). Tot aşa va fi şi la vremea sfârşitului. După ce Mireasa dintâi roade este mutată (corespunzând în model învierii lui Hristos), ei se vor înălţa pentru a-L întâlni pe Domnul în stratosfera superioară; apoi, în câteva zile, se vor întoarce de la nuntă pentru a-şi îndeplini îndatoririle pe parcursul perioadei necazului. Acum putem înţelege Luca 12:36. Cei rămaşi în urmă trebuie să aştepte arătarea Domnului şi a sfinţilor glorificaţi, care vor putea să-şi materializeze trupurile şi să-i viziteze pe cei rămaşi. Astfel de vizite vor fi împlinirea venirii Domnului (sau a membrilor Miresei Sale) şi a „bătăii" (Luca 12:36), iar aşteptarea celor care aşteaptă trebuie să fie de aşa natură încât „să-I deschidă *îndată* " (Luca 12:36). Astfel de vizite vor fi, de asemenea, o împlinire a Apocalipsei 3:20, unde Isus este descris ca „bătând" în ultimii ani ai erei laodiceene. Astfel, pe toată durata necazului, Domnul şi membrii glorificaţi ai Miresei Sale vor continua să li se arate celor care aşteaptă, aşteaptă şi „deschid uşa". În scripturi, patruzeci este numărul încercărilor. Chiar şi aşa, arătarea lui Isus ucenicilor timp de 40 de zile după învierea Sa stabileşte modelul pentru arătarea din timpul sfârşitului a lui Isus şi a companiei Miresei de 144.000 de sfinţi glorificaţi în timpul perioadei de încercare a întregului necaz.

[Cele patru ceasuri]

Domnul Isus a subliniat în repetate rânduri necesitatea „vegherii" în raport cu revenirea Sa. Observaţi cuvintele Sale din ***Marcu 13:33-37***: „Luaţi seama, vegheaţi şi rugaţi-vă, căci *nu* ştiţi când este ceasul. Fiul omului este ca un om care a plecat departe şi a lăsat casa lui, a dat robilor săi putere şi fiecăruia lucrul lui şi a poruncit portarului să vegheze. Vegheaţi, dar, căci nu *ştiţi când vine* stăpânul casei : seara, sau la miezul nopţii, sau la cântatul cocoşilor, sau dimineaţa. Ca nu cumva, venind pe neaşteptate, să vă găsească dormind. Şi ceea ce vă spun *vouă* , vă spun *tuturor*: Vegheaţi. "Îndemnul de a „veghea" este strâns legat de referinţele la „vegherile" nopţii aşa cum erau desemnate la acea vreme sub stăpânirea romană. Prima strajă, denumită „sera", era de la şase la nouă; a doua strajă era de la nouă la doisprezece şi era numită straja „miezul nopţii"; a treia strajă, de la doisprezece la trei, era denumită straja „cântatului cocoşilor"; iar a patra strajă de la trei la şase este numită „dimineaţa".

[Prima veghe]

Deşi Isus sublinia incertitudinea momentului exact al venirii Sale, El oferea şi o perspectivă voalată asupra diferitelor faze ale venirii Sale din timpul sfârşitului. De fapt, există o fază sau un episod al venirii Sale care se împlineşte în fiecare dintre cele patru străji menţionate. Conform calculului evreiesc al timpului, o nouă zi de douăzeci şi patru de ore începea întotdeauna „sera" odată cu apusul soarelui. Astfel, o „zi nouă" începe odată cu apusul întunericului. Cu toate acestea, „întunericul" este întotdeauna asociat cu lumea şi nu cu Hristos şi creştinii. Acest lucru este subliniat de Pavel în 1 Tesaloniceni 5:5-6: „ *Voi* toţi sunteţi copii ai luminii şi copii ai zilei: noi nu suntem ai nopţii, nici ai întunericului. De aceea, să nu dormim, cum fac ceilalţi; ci să veghem şi să fim treji." În acele vremuri, oamenii făceau, în general, foarte puţin după apusul soarelui şi, odată cu lăsarea întunericului, se duceau la culcare şi se culcau, trezindu-se dimineaţa devreme odată cu răsăritul soarelui. Dar observaţi că Pavel spune: „Să nu dormim , cum fac ceilalţi (lumea), ci să veghem ". Aici avem o enigmă care poate fi rezolvată doar pe măsură ce înţelegem diferenţa dintre creştini şi lume. Creştinii sunt „copiii luminii şi copiii zilei" şi „nu ai nopţii, nici ai întunericului". Prin urmare, când Isus vorbeşte despre venirea Sa mai întâi „sera", El se referă la acea perioadă a timpului sfârşitului, când începe o nouă zi ; pentru lume înseamnă aşezarea unui întuneric sporit, dar pentru cei care „veghează", această primă strajă a noii zile înseamnă o creştere a luminii spirituale sau a adevărului; este venirea Sa într-o revelaţie suplimentară a Sa pentru a da lumină (înţelegere) urmaşilor Săi intimi.

Dar este o „zi nouă" doar pentru cei care „veghează", pentru cei care nu dorm aşa cum este lumea. Acum suntem martori la „venirea" Domnului „sera" - în prima strajă a zilei noi. Niciodată,

© Biblioteca Spirituală

de pe vremea apostolilor din primul secol, nu a existat o astfel de creştere a luminii şi înţelegerii spirituale ca în zilele noastre. Celor care nu dorm, ci veghează, Duhul Domnului le vorbeşte: „Scoală-te şi luminează, căci lumina *ta* a venit şi slava Domnului a răsărit peste *tine* " (Isaia 60:1). Dar observaţi chiar următorul verset. Acesta arată contrastul dintre ceea ce are loc printre cei care „veghează" în prima strajă şi ceea ce cuprinde lumea. „Căci iată, întunericul va acoperi pământul şi negură mare popoarele; dar Domnul Se va răsări *peste tine* şi slava Lui se va arăta peste *tine* ". (Isaia 60:2). Astfel, Domnul vine (în puterea Duhului Său) să aducă lumină şi glorie poporului Său. Ne aflăm acum în perioada de început a acestei veniri; „sera", sau în prima strajă a noii zile.

[A doua veghe]

Întorcându-ne la Marcu 13:35, observăm că Isus a avertizat şi că, în calitate de Stăpân al casei Sale, El va veni şi „la miezul nopţii". Miezul nopţii încheie a doua strajă a nopţii; dar, aşa cum am văzut deja, deoarece ziua ebraică începea la apusul soarelui, este de fapt a doua perioadă a unei noi zile. Trebuie să ţinem cont de <u>dubla</u> semnificaţie a imaginii profetice. Pentru cea mai mare parte a lumii, „ziua Domnului" este o perioadă de întuneric crescând. (Vezi Ioel 2:1-2, Ţefania 1:15). Dar pentru rămăşiţa chemată a lui Dumnezeu, care „veghează" şi nu sunt din noapte, nici din întuneric şi care <u>nu dorm</u> , este un timp de lumină crescândă. Referitor la venirea Domnului „la miezul nopţii", citim în Matei 25:6: „Şi la miezul nopţii s-a auzit un strigăt: «Iată, *vine* mirele »." „Fecioarele înţelepte" au fost luate în căsătorie, iar „fecioarele nechibzuite" au fost lăsate. Această venire la miezul nopţii este numită în alte părţi venirea lui Isus „ca un hoţ". Observaţi Apocalipsa 3:3: „Dacă nu veţi *veghea* , voi veni la *voi* ca un hoţ şi nu *veţi* şti în ce ceas voi veni *la voi* ". Observaţi avertismentul de a fi <u>nepregătiţi</u>, aşa cum au fost fecioarele nechibzuite. Aceeaşi notă de avertizare este auzită în Apocalipsa 16:15: „Iată, Eu vin ca un hoţ. Ferice de cel ce <u>*veghează*</u> şi *îşi păzeşte* hainele, ca să nu umble gol şi să nu-i vadă ruşinea". Un hoţ, când intră prin efracţie să fure ceva, nu-şi anunţă venirea, iar singura dovadă că a „vizitat" este că <u>lipseşte ceva .</u> El vine „într-un ceas în care nu *vă* gândiţi" (Luca 12:40). El vine să-şi „facă comorile" (Malachia 3:17). Aceste „comoderii" sunt cele 144,000 de pârghii care sunt fecioare (fecioare înţelepte) şi care sunt „răscumpărate dintre oameni, fiind pârghiile celor *dintâi care* „Dumnezeu şi Mielului" (Apocalipsa 14:4). Ei vor fi luaţi la iveală la începutul perioadei necazului, căci sunt „vrednici să scape de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla şi să stea înaintea Fiului omului" (Luca 21:36). Despre aceste „bijuterii", Domnul spune: „Îi voi cruţa cum *îşi cruţă* un om pe fiul său care- I *slujeşte* " (Malachia 3:17). Întrucât au o slujbă de îndeplinit pe pământ în timpul necazului, Domnul vorbeşte mai departe: „Atunci <u>*vă*</u> <u>veţi întoarce</u> şi veţi deosebi între cel drept şi cel rău, între cel ce *slujeşte* lui Dumnezeu şi cel ce nu-I *slujeşte* " (Malachia 3:18). Despre venirea „hoţească" a lui Isus, citim în Matei 24:43: „Să ştiţi însă că, dacă ar fi ştiut stăpânul casei în ce <u>strajă</u> va veni hoţul, ar fi <u>vegheat</u> şi n-ar fi *lăsat* să-i fie spartă casa" (sau „prin" - vezi Luca 12:39. „Casa" la care se face referire este biserică, care este „casa lui Dumnezeu" (Efeseni 2:19). Acesta este „preţul" pe care îl cere pentru o casă nepăsătoare, care nu „veghează" şi nu este <u>pregătită</u> . El „dă bătaie de vânt" şi le ia pe fecioarele înţelepte, căci „ <u>cele care erau</u> gata au intrat cu El la nuntă" (Matei 25:10). Acest lucru este în armonie cu Apocalipsa 19:7, care spune: „Să ne bucurăm şi să ne veselim şi să-I dăm *slavă* , căci a venit nunta Mielului şi soţia Lui <u>s-*a*</u> <u>pregătit</u>."

[A treia strajă]

Întorcându-ne din nou la ***Marcu 13:35***, vedem o altă venire a Domnului „la cântatul cocoşilor". „Cântatul cocoşilor" încheie a treia strajă, care era de la miezul nopţii la trei. Fără îndoială, chiar în timpul acestei straje, Petru s-a lepădat de Domnul său. Anterior, când au ieşit împreună pe Muntele Măslinilor după cina de Paşte, Isus îi spusese lui Petru: „Adevărat *vă spun* că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte ca cocoşul să cânte de două ori, te *vei* lepăda de Mine de trei ori" (***Marcu 14:30***). S-a întâmplat exact aşa cum vorbise Isus (vezi ***Marcu 14:66-72***). Astfel, în Scripturi, „cântatul cocoşilor" este legat profetic de lepădarea lui Petru. Ce ne arată acest lucru? Ne arată că cei care nu sunt luaţi la miezul nopţii şi sunt lăsaţi să treacă prin perioada necazului, la un moment dat şi într-o oarecare măsură L-au lepădat pe Domnul lor. Prin urmare, necazul este

© Biblioteca Spirituală

pentru a-i testa şi a- i dovedi, ca Domnul să-i poată cunoaşte şi ca ei să fie pregătiţi să fie chemaţi la cina de nuntă. Când Domnul va veni „la cântatul cocoşilor", este pentru toţi cei care au fost pregătiţi în timpul necazului, atât „fecioarele necabele", cât şi ceea ce ar putea fi numiţi „sfinţii necazului" (cei care au ajuns să-L cunoască pe Domnul în timpul perioadei necazului şi au avut suficient timp să se dezvolte de la un creştin „cu lamă" la un creştin „cu bob plin în spic"). (Marcu 4:28). Aşa cum în lumea naturală, cântatul cocoşului îi trezeşte pe cei care dorm, tot aşa va fi când Isus va veni „la cântatul cocoşilor"; cei care „adorm în Isus" vor fi înviaţi. Imediat după aceea, sfinţii care sunt în viaţă vor fi „răpiţi împreună cu ei în nori, ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh" (***1 Tesaloniceni 4:13-17***).

Această venire a lui Isus „la cântatul cocoşilor" urmează imediat perioadei necazului, căci „în zilele acelea, după necazul acela", El „va trimite pe îngerii Săi şi va aduna pe aleşii Săi" (***vezi Marcu 13:24-27***). O imagine mai detaliată a ordinii evenimentelor „în zilele acelea, după necazul acela" este dată în cartea Apocalipsa. Chiar înainte ca cele şapte potire ale mâniei să fie vărsate pe pământ (vezi Apocalipsa capitolul 16), sfinţii aleşi sunt uniţi cu Domnul şi îşi încep ascensiunea spre templul din ceruri. Acest lucru este ilustrat în Apocalipsa 14:14-16 de către cineva „asemănător *Fiului* omului, având pe cap o cunună de aur şi în mână o seceră ascuţită". Prin această seceră ascuţită El seceră „secerişul pământului", adunând grâul copt în „hambarul" împărăţiei Sale cereşti, căci „atunci cei drepţi vor străluci ca soarele în Împărăţia Tatălui lor" (vezi Matei 13:30, 43). Aceşti sfinţi glorificaţi sunt văzuţi în Apocalipsa, capitolul 15, după adunarea lor la Domnul, cântând un cântec de victorie şi eliberare (15:2-4). Imediat după secerişul (strângerea) sfinţilor aleşi, citim în Apocalipsa 14:17-19 despre un înger cu o altă seceră ascuţită, cu porunca de a „strânge ciorchinii viţei pământului, căci strugurii ei sunt copţi". Secera este băgată pentru a culege viţa pământului şi a o arunca în marele teasc al mâniei lui Dumnezeu. Această „mânie a lui Dumnezeu" este rezultatul celor şapte „cupe ale mâniei" vărsate pe pământ (vezi ***Apocalipsa 15:1,7; 16:1***). Abia după ce aceste cupe ale mâniei încep să fie vărsate pe pământ, sfinţii care au fost mutaţi şi adunaţi la Isus intră în templul din cer pentru a lua parte la cina nunţii Mielului. (***Apocalipsa 15:8***)

În acelaşi timp în care sfinţii participă la cina nunţii Mielului în templul din ceruri, există o invitaţie pentru o altă cină care are loc pe pământ. Citim în Apocalipsa 19:17 aceste cuvinte; „Şi am văzut un înger stând în picioare în soare; şi a strigat cu glas tare, zicând tuturor păsărilor care zboară prin mijlocul cerului: «Veniţi şi adunaţi-vă la cina marelui Dumnezeu, ca să mâncaţi carnea împăraţilor şi carnea căpitanilor şi carnea oamenilor puternici şi carnea cailor şi a celor ce stăteau pe ei şi carnea tuturor oamenilor, slobozi şi robi, mici şi mari.» Există două feluri de oaspeţi la această cină: miile de oameni care vor fi ucişi în revărsarea potirelor mâniei şi păsările cerului care se vor sătura din carnea morţilor. Festivităţile nunţii din cer se vor încheia chiar înainte ca ultima potiră a mâniei să fie vărsată pe pământ. Apoi, pe pământ, va coborî Domnul Isus, urmat de mulţimea sfinţilor „călăreţi *pe* cai albi, îmbrăcaţi în in fin, alb şi curat" (vezi Apocalipsa 19:11-14).

[A patra strajă]

Acum suntem pregătiţi pentru faza finală a „venirii" Domnului, aşa cum este simbolizată de „veghe", aşa cum este consemnat în Marcu 13:35. Veghea finală, care era de la ora trei la şase, este numită de Isus „dimineaţa". Acesta este momentul în care Domnul „vine cu zeci de mii de sfinţi ai Săi" (Iuda 14). El soseşte exact când este turnată ultima cupă a mâniei, căci „El *calcă în picioare* teascul mâniei aprige a Dumnezeului Atotputernic" (Apocalipsa 19:15). El este descoperit din cer „în flăcări de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu şi nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos" (2 Tesaloniceni 1:8). Acesta este momentul în care El vine „cu putere şi mare slavă", fiind văzut de cei de pe pământ care au supravieţuit holocaustului atomic care face ravagii în cele şapte cupe ale mâniei. Ceea ce locuitorii pământului vor vedea de fapt mai întâi este „semnul" Fiului omului în cer (Matei 24:30). Acesta este „norul de glorie" care va începe să fie văzut când El îi adună pe aleşii Săi chiar înainte de cupele finale ale mâniei. Această lumină supranaturală care va apărea pe cer va face ca „triburile pământului" să jelească. În cele din urmă, ei Îl vor vedea pe Fiul omului venind „pe norii cerului" cu putere şi mare slavă (Matei

© Biblioteca Spirituală

24:30). „Norii" care Îl înconjoară când Se arată sunt oştirile sfinţilor mântuiţi şi glorificaţi. Matei 24:31, în loc să ofere o relatare a ceva ce urmează arătării Sale în putere şi slavă , este un detaliu explicativ inclus în imaginea de ansamblu a revenirii Sale glorioase, pentru a arăta semnificaţia „norilor" care Îl însoţesc. Norii sunt „aleşii" care vor fi fost adunaţi anterior şi care apar cu El în manifestarea Sa de mare slavă.

[Rezumat]

Acum să rezumăm. Trebuie să veghem venirea Lui. Dar înainte de a şti pe deplin cum să „veghem", trebuie să înţelegem diferitele faze ale venirii Sale aşa cum sunt descrise de Isus în Marcu 13:35. Chiar acum, El vine „sera", începutul Zilei Domnului, iar noi veghem şi participăm chiar acum la o revelaţie mai mare a Lui , pe măsură ce vine în puterea Duhului Său pentru a da lumină şi înţelegere scopurilor Sale din timpul sfârşitului pentru Biserica Sa. El vizitează acum templul Său într-un timp de înviere, curăţire, restaurare şi pregătire pentru o a doua Rusalii şi o puternică revărsare mondială a Duhului Sfânt, cum lumea nu a mai văzut niciodată. Această mişcare pregătitoare a Duhului este de a pregăti un popor care va fi folosit cu putere în timpul necazului care vine şi care va fi un instrument în mâna Domnului pentru a secera o recoltă mare pe tot pământul. „Veghezi" zilnic pentru ca El să-ţi dea o lumină şi o înţelegere mai mare, mişcându-te împreună cu Duhul în ceea ce El a plănuit pentru acest timp sfârşitului?

Aştepţi şi tu venirea Lui „la miezul nopţii"? Arde puternic „lampa" cuvântului Său? Ai untdelemn suplimentar în vasul tău, ca să poţi avea „duhul înţelepciunii şi al descoperirii în cunoaşterea Lui" (Efeseni 1:17). Este acel untdelemn al Duhului Său suficient pentru ca dragostea lui Dumnezeu să fie turnată în inima ta? (Romani 5:5). Cunoşti „dragostea lui Hristos, care *întrece* orice cunoaştere, pentru ca să *fii umpluţi de toată plinătatea lui Dumnezeu" (Efeseni 3:19). Vedeţi voi, iubiţilor, este mult mai mult decât să ai untdelemn suplimentar pentru cei care pretind că au avut o* experienţă. Cei 144.000 de Mirese care vor fi primiţi de Mire la miezul nopţii sunt cei care „urmează Mielul *oriunde* merge " (Apocalipsa 14:4). Auzi glasul Lui şi Îl urmezi în toate? Indiferent dacă te califici sau nu pentru Mireasă, este important să fii cât mai pregătit posibil să primeşti revărsarea puternică a Duhului care va urma la scurt timp după ce Mireasa va fi mutată, căci ea va veni peste un popor pregătit; un popor care va fi folosit cu putere de Domnul în zilele secerişului din perioada necazului. Şi în ziua aceea, dacă nu eşti luat ca parte a Miresei, atunci „veghează" repede arătarea secretă a Domnului sau a unuia dintre sfinţii Săi glorificaţi, aşa cum Domnul li s-a arătat ucenicilor Săi în camera de sus după învierea Sa (Luca 24:36), sau celor doi care mergeau pe drumul spre Emaus (Luca 24:13-31), sau altora în ziua aceea. Da, „să vă fie mijlocul încins şi candelele aprinse şi *voi* înşivă ca *oamenii* care îşi aşteaptă stăpânul când se va întoarce de la nuntă; pentru ca, atunci când va *veni* şi *va bate* , să *le deschidă"*.„Îl îndată" (Luca 12:35-36). Întrucât cei care sunt glorificaţi nu au nevoie să li se deschidă uşile (vezi Ioan 20:19), „bătaia în uşă" şi „deschiderea" reprezintă o pregătire spirituală de a primi, chiar şi pentru cei care „veghează".

După slujirea puternică şi glorioasă a sfinţilor pe pământ în timpul necazului, trebuie să existe o pregătire şi o „veghere" pentru venirea lui Isus „la cântatul cocoşilor". Căci atunci toţi cei cu adevărat sfinţiţi vor fi schimbaţi şi „răpiţi" pentru a fi cu Domnul (1 Corinteni 15:51-54, 1 Tesaloniceni 4:14-17). Apoi, după cina nunţii din cer, Domnul se va întoarce cu toţi sfinţii Săi pentru a domni şi a domni pe pământ. Aceasta este venirea Lui „dimineaţa" în putere şi mare glorie. „Aşadar, acum, poporul Meu, este timpul să auziţi glasul Dumnezeului *vostru* şi să vă pregătiţi. Duhul spune «veniţi», căci ceasul este târziu şi poporul Meu este atât de nepregătit pentru ceea ce se va desfăşura în curând. Sunt multe lucruri în care poporul Meu trebuie să intre înainte ca Mireasa să fie luată. Acum Duhul este cel care spune «veniţi»; în această nouă zi a vizitei Domnului şi a dezvăluirii poporului Său. Dar, în timp, Duhul şi Mireasa vor fi cele care vor spune «veniţi»;" „Căci sfinţii, în putere glorificată, vor lucra cu sârguinţă alături de sfinţii care sunt încă în veşminte pământeşti pentru a asigura o adunare abundentă *la* Domnul, căci ziua festivităţilor nunţii se va apropia *şi* toţi cei care vor intra în ele trebuie să îmbrace veşminte de frumuseţe şi glorie."

© Biblioteca Spirituală

NOUL IERUSALIM

[construcţia dezvoltării de-a lungul istoriei]

„Să vă arăt", *zice* Domnul , „ce va veni *pe* pământ, pe măsură ce Împărăţia care a fost pregătită începe să funcţioneze cu toată puterea şi face ca pământul să fie atras pe o nouă orbită de rectificare şi restituire. Căci toate lucrurile pe care le-au spus profeţii trebuie să se împlinească (Faptele Apostolilor 3:21), şi cunoaşterea slavei Domnului va umple pământul aşa cum apele acoperă marea (Habacuc 2:14). Acum, slava Domnului va fi centrată în Noul Ierusalim, care se va coborî din cer *pe pământ (Apocalipsa 21:2, 10). Aici este un mister care trebuie explicat şi chiar acum vi* -l dezvăluiesc . Noul Ierusalim a fost în pregătire de mulţi ani. Începutul său a fost chiar înainte de începutul erei creştine. Temeliile sale erau puse în acelaşi timp în care oraşul Ierusalim din ţara Palestinei devenea centrul Împărăţiei lui Israel; în zilele în care David a făcut ca oraşul să fie cucerit complet şi a început să-l construiască ca oraş al regilor şi centru guvernamental al naţiunii alese. Chiar şi Aşadar, în aceleaşi zile a început să se facă Ierusalimul de sus şi să-şi exercite influenţa asupra treburilor pământului. Căci precum în cer, aşa trebuie să fie şi pe pământ. Căci tot ce este pământesc este modelat după cele cereşti; iar Ierusalimul pământesc este o reflectare a Ierusalimului care este în ceruri.

Încă de la începutul erei creştine, când paradisul de sus a fost deschis sfinţilor mântuiţi, multă muncă la Noul Ierusalim a fost desfăşurată de cei a căror afinitate faţă de tărâmul său a fost suficientă pentru a se acorda cu intensitatea sa vibraţională şi a căror proiecţie de putere a atins puterea necesară pentru a le permite să manipuleze şi să canalizeze substanţa-material pulsatil din care este format Noul Ierusalim. Căci numai cei acordaţi la frumuseţea tărâmului său şi foarte pricepuţi în proiecţia gândurilor şi emoţiilor pot fi folosiţi pentru a ajuta la construirea acelui oraş ceresc. Nu credeţi că cei care funcţionează în corpurile lor sufleteşti în paradis sunt leneşi. Căci după ce hainele pământeşti sunt lăsate deoparte în moarte, sfinţii mântuiţi încep să îndeplinească scopurile Dumnezeului lor în tărâmurile de sus. După o perioadă de odihnă şi reflecţie asupra lecţiilor vieţii lor pământeşti, ei încep să fie folosiţi în diverse moduri, în conformitate cu înţelegerea şi dezvoltarea lor spirituală. Deşi există cicluri de repaus şi aşteptare şi deşi împlinirea completă nu va veni până când corpurile lor fizice pierdute nu sunt restaurate, sfinţii din paradis sunt ocupaţi cu sarcinile desemnate.

Temeliile Ierusalimului de sus au fost puse de Dumnezeul *vostru* . Numai înţelepciunea şi puterea divină pot pune ceea ce este temelia, fie că este în ceruri, fie pe pământ (1 Corinteni 3:11). După aşezarea temeliilor, zidul şi suprastructura de bază a oraşului au fost formate de fiinţele angelice mai avansate, sub îndrumare şi îndrumare divină. La acea vreme, nu existau oameni mântuiţi în tărâmurile superioare ale paradisului, unde era modelat Noul Ierusalim. Toţi cei care trăiseră pe pământ erau limitaţi la tărâmurile Şeolului din interiorul pământului. Chiar şi cei ale căror suflete fuseseră mântuite prin jertfele de animale trebuiau să rămână în tărâmurile de jos până când preţul de răscumpărare al păcatului era plătit integral prin jertfa Fiului lui Dumnezeu. Numai atunci puteau fi eliberaţi în tărâmurile paradisului de sus.

[Prezentare generală a răscumpărării şi introducere în nivelurile cerului]

Acest lucru este descris în Scriptură prin cetăţile de refugiu care au fost desemnate de ambele părţi ale Iordanului. Acestea ofereau protecţie celor care căutau refugiu în ele până când se putea face dreptate. Cei găsiţi vrednici de protecţie continuă rămâneau în cetatea de refugiu până la moartea Marelui Preot care era în funcţie la acea vreme; apoi erau liberi să se întoarcă la casele lor. (Numeri 35:25-28). Acesta este un tip, *spune* Domnul, al ceea ce a fost oferit în tărâmurile nevăzute înainte de crucea de pe Calvar. Existau „cetăţi de refugiu" în tărâmurile de jos pentru cei ale căror păcate fuseseră iertate prin jertfele de sânge. Acolo erau protejaţi de atacurile pline de ură şi sălbatice atât din partea duhurilor rele, cât şi a oamenilor nemântuiţi. Trebuiau să rămână în aceste „cetăţi de refugiu" până la moartea lui Isus Hristos, Marele Preot antitipic. Apoi erau „eliberaţi" pentru a fi duşi în acea „casă" care fusese pregătită în paradisul de sus. Acesta este

© Biblioteca Spirituală

motivul pentru care Isus Hristos a coborât mai întâi în părţile inferioare ale pământului. „El a dus robia şi a dat daruri ” „oameni.” (Efeseni 4:8). Cu alte cuvinte, El i-a scos din captivitate pe cei captivi. El i-a scos din Şeol din interiorul pământului pe cei care (chiar dacă au fost mântuiţi) erau încă ţinuţi „captivi” în împrejurimile pământului, deoarece preţul eliberator integral nu fusese plătit. Dar după moartea şi învierea Sa, El i-a condus personal pe sfinţii din epocile precreştine la noua lor casă în paradis. Astfel, El „a dat daruri *oamenilor* ”. Deşi includea mult mai mult, „darurile” au oferit o nouă casă celor pe care i-a condus din Şeol. După ce i-a lăsat pe sfinţi în paradis, Isus S-a înălţat „mult mai presus de toate cerurile” (Efeseni 4:10). Declaraţia inspirată prezintă adevărul că există mai multe ceruri (vezi şi II Corinteni 12:1-4). Aceste „ceruri” nu sunt departe, dincolo de o stea îndepărtată, ci sunt tărâmuri sau „straturi” invizibile care înconjoară şi se suprapun *pe* pământ, unul deasupra celuilalt, progresând în afară (sau departe de) pământ şi, de asemenea, progresând „în sus” către niveluri vibraţionale mai înalte până când se atinge cel mai înalt cer. Primul cer, sau paradisul, se află dincolo de învelişul atmosferic al pământului şi dincolo de raza de acţiune a spiritelor satanice care ocupă zona imediat înconjurătoare a pământului şi în interiorul pământului. Satana este menţionat în relatarea inspirată ca „prinţul puterii văzduhului” (Efeseni 2:2).arătând că stăpânirea sa se apropie îndeaproape de suprafaţa atmosferei Pământului.

[Paradis: grădină pentru constructorii oraşului]

De la moartea şi învierea lui Hristos, cei mântuiţi care mor merg direct în paradis, pe care Isus l-a numit „sânul lui Avraam” (Luca 16:22). Aceasta transmite ideea de confort şi odihnă. Întrucât paradisul este doar „primul cer” din perspectiva celor care părăsesc sfera pământească, nu este tărâmul interior al Dumnezeului Celui Preaînalt; nici tărâmurile înconjurătoare, care sunt rezervate celor care nu au fost niciodată întinaţi de păcat. Paradisul corespunde „tărâmului grădinii” din afara moşiei Regelui şi a tărâmurilor celor care sunt în slujba Lui deplină. Este un tărâm de mare frumuseţe şi pace. Peisajul este destul de asemănător cu cel pământesc, dar mai pulsant şi „viu”, cedând mai mult puterilor creative ale gândirii şi dinamicii interioare a caracterului frumos exteriorizat. Corespunde pe planul sufletului „paradisului” sau grădinii Edenului, care a fost pierdută de oamenii de carne. Astfel, într-o oarecare măsură, celor ale căror suflete sunt mântuite li se permite reintrarea într-un paradis fără păcat. Însă intrarea deplină în starea pierdută nu vine decât la răscumpărarea trupului fizic şi la intrarea în Împărăţia pregătită pentru cei care Îl iubesc pe Domnul. Tărâmurile interioare ale cerurilor nu pot fi deschise, decât celor care intră în răscumpărarea supremă a trupului fizic, chiar glorificarea trupului de carne până când acesta este modelat asemenea *lui.*Trupul glorios al lui Hristos (Filipeni 3:21). Cei care încă funcţionează în acel vehicul secundar numit suflet sunt limitaţi la tărâmul paradisului. În timp ce aşteaptă răscumpărarea lor completă, cei răscumpăraţi din paradis sunt angajaţi în multe activităţi utile care sunt legate de venirea Împărăţiei Cerurilor pe pământ. Una dintre cele mai importante este lucrarea făcută la Noul Ierusalim de către mulţi sfinţi din tărâmurile superioare ale paradisului.

[Influenţa orbitală asupra Pământului de-a lungul istoriei]

Noul Ierusalim de sus a început să exercite o influenţă mai pronunţată asupra cursului evenimentelor pământeşti în zilele naşterii lui Mesia. Deşi se afla atunci în stadiile sale iniţiale, doar cu o fundaţie şi o structură rudimentară, a fost coborât în atmosfera Pământului şi a devenit steaua călăuzitoare care i-a condus pe magii de la răsărit la locul unde s-a născut Isus. Noul Ierusalim este un oraş ceresc şi nu poate fi văzut de cei din lumea fizică decât în anumite condiţii. Când intră în contact cu atmosfera Pământului, emite o glorie care atinge raza vibratorie a vederii fizice. Apoi apare în cer ca o lumină sau o stea. Noul Ierusalim este acum pregătit pentru a doua sa coborâre în atmosfera Pământului. Va fi apoi gata pentru a fi ocupat de cei care sunt destinaţi să fie în Împărăţia cerească, conducând şi domnind cu Hristos. Va deveni casa şi sediul guvernului ceresc care va domni peste locuitorii pământului. Va fi stabilit într-o polaritate specială cu Ierusalimul de pe pământ, iar cele două Ierusalimi, unul în ceruri şi unul pe pământ, vor oferi

© Biblioteca Spirituală

mijloacele pentru aducerea întregului tărâm pământesc la plinătatea scopului Dumnezeului *vostru*.

La începutul mileniului, Noul Ierusalim va fi coborât în stratosfera superioară şi va rămâne acolo până la sfârşitul mileniului, apoi va fi retras din vecinătatea pământului pe măsură ce Satana este din nou eliberat din adâncul fără fund pentru a înşela anumite naţiuni. (Apocalipsa 20:7-9). După rebeliunea finală, când pământul va primi botezul focului, Noul Ierusalim va coborî din nou pe pământ. Aceasta va urma „cerului nou şi pământului nou", aşa cum este descris de apostolul Ioan (Apocalipsa 21:1-2). În acel moment, Noul Ierusalim nu va rămâne în stratosfera superioară ca în timpul mileniului, ci va coborî chiar în împrejurimile pământului, făcând posibilă împlinirea relatării inspirate a apostolului Ioan: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii şi El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei şi Dumnezeul lor va fi. Şi Dumnezeu va şterge toate lacrimile din ochii lor; Şi moartea nu va mai fi. Nici tânguire, nici ţipăt, nici durere nu va mai fi, pentru că lucrurile dintâi s-au dus. Şi Cel ce şedea *pe* tron a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!" (***Apocalipsa 21:3-5***).

[Oraşul miresei: uniunea cu pământul]

Veţi observa, *spune* Domnul, că această coborâre finală a Noului Ierusalim este descrisă de Ioan ca „cetatea sfântă, noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei" (Apocalipsa 21:2). Aceasta este acea uniune supremă a cerului şi a pământului, care este obiectul lucrării răscumpărătoare a lui Isus Hristos, unde omul este pe deplin reunit cu creatorul şi tatăl său ceresc şi unde efectele păcatului *asupra* pământului şi asupra omului pământesc sunt complet anulate. Începutul acestei uniuni este descris prin profetul Isaia ca căsătoria ţării şi a Israelului pământesc cu fii mântuiţi şi glorificaţi. *„* Nu vei mai fi numită Părăsită şi ţara *ta* nu va mai fi numită Pustiit; ci *te* vei numi Hefziba şi ţara *ta* Belia, căci Domnul *se va bucura* de *tine* şi ţara *ta* se va mărita. Căci cum *se căsătoreşte* un tânăr cu o fecioară, aşa se vor căsători fiii *tăi cu tine ; şi cum se bucură* mirele de mireasă, aşa se va bucura Dumnezeul *tău de tine"*(Isaia 62:4-5). „Fiii" de aici sunt oamenii glorificaţi care au fost uniţi cu Domnul în Noul Ierusalim, iar o astfel de unire în Împărăţia cerească este asemănată în cartea Apocalipsa cu cea a unei Mirese şi a unui Mire. Dar va exista o unire ulterioară atunci când cetatea cerească va coborî pentru a fi unită cu pământul. Atunci, fiii glorificaţi din Ierusalimul ceresc vor fi uniţi în asemănarea căsătoriei cu fiica fecioară a Ierusalimului pământesc: rămăşiţa curăţită şi restaurată a lui Israel care locuieşte în ţara Palestinei. De asemenea, Domnul va fi unit cu poporul Său pământesc ca Mire şi Mireasă, căci precum în cer, aşa trebuie să fie şi pe pământ. Aşa cum Domnul are o Mireasă cerească în Ierusalimul de sus, aşa va avea El o Mireasă pământească în Ierusalimul de jos.

În etapele sale iniţiale, această unire a cerului şi a pământului are loc la începutul Mileniului, dar împlinirea ei completă aşteaptă cerul nou şi pământul nou. Veţi observa că de două ori în cartea Apocalipsa, Noul Ierusalim este văzut de Ioan ca coborând din cer (Apocalipsa 21:2, 21:9-10). Prima menţionată este cea care urmează cerului nou şi pământului nou, deoarece Ioan consemnează o imagine panoramică a desfăşurării istoriei *până la*Planul suprem al Domnului pentru pământ. Imediat după această proiecţie în viitorul îndepărtat, vine la Ioan unul dintre cei şapte îngeri care aveau cele şapte potire pline cu cele şapte plăgi din urmă, arătându-i o altă imagine a sfântului Ierusalim coborând şi oferindu-i, de asemenea, o imagine detaliată a construcţiei sale (Apocalipsa 21:9, 22:7). Faptul că unul dintre îngerii ultimelor plăgi i-a deschis această viziune lui Ioan arată că scena descrisă este una care va avea loc la sfârşitul veacului prezent, ca pregătire pentru domnia milenară; în timp ce viziunea generală anterioară nu va avea loc decât peste multe veacuri. Acest lucru este demonstrat în continuare de faptul că această imagine detaliată a Noului Ierusalim şi influenţa pe care o va avea asupra pământului îi sunt înfăţişate lui Ioan ca „lucruri care trebuie să se facă în curând" (Apocalipsa 22:6), iar imediat Domnul Isus dă porunca suplimentară: „Iată, Eu vin curând" (Apocalipsa 22:7). Aceste afirmaţii sunt cu siguranţă legate de epoca prezentă şi de împlinirea ei. Mai mult, Noul Ierusalim, care coboară după cerul nou şi pământul nou, este văzut ca „o mireasă împodobită pentru soţul ei"

© Biblioteca Spirituală

(Apocalipsa 21:2); în timp ce în scena referitoare la începutul erei milenare care se *apropie* acum , oraşul este văzut ca „mireasa, soţia Mielului" (Apocalipsa 21:9). Aceasta deoarece Isus nu mai este văzut ca „un miel" după ce Împărăţia milenară este complet inaugurată şi în veacurile viitoare.

Noul Ierusalim este în primul rând şi în primul rând oraşul Miresei. Deşi nu toţi cei care vor locui acolo îndeplinesc rolul Miresei, ei vor fi strâns legaţi de grupul Miresei. Mireasa va rămâne aproape de Domnul ei, preluând conducerea treburilor oraşului sfânt; căci acesta este domeniul ei. Alţii, care nu fac parte din Mireasă, vor fi angajaţi în supravegherea directă a treburilor pământului; căci vor fi trimişi în misiuni pe pământ pentru a-şi îndeplini responsabilităţile şi apoi se vor întoarce. Pe lângă multe îndatoriri legate de Oraşul Sfânt în sine, Mireasa va fi folosită într-un mod particular care se referă la conceperea vieţii veşnice a celor care locuiesc pe pământ după ce Împărăţia milenară va fi stabilită. Din această cauză, ea va fi periodic angajată în „îngrijirea maternă" a multora care vor creşte pe pământ şi vor intra în maturitate şi vor manifesta filiaţia fără a păcătui vreodată. Din când în când, membrii grupului Miresei vor coborî pe pământ în acest scop de „îngrijire maternă". Nicio altă perspectivă asupra acestei funcţii nu va fi dezvăluită în prezent. Cu excepţia acestor vizite periodice pe pământ, sfera de slujire a Miresei va fi în propriul ei oraş ceresc.

[Lumina gloriei]

Acum permiteţi-mi să vă arăt mai multe despre oraşul în sine. Întrucât oraşul este alcătuit din substanţe glorificate, care sunt mai degrabă legate de invizibilul şi ceresc decât de vizibil şi pământesc, acesta nu depinde *de* lumina fizică a soarelui. Astfel, este scris că „cetatea nu avea nevoie de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu o *lumina* şi Mielul este lumina ei" (Apocalipsa 21:23). Această lumină care inundă oraşul ceresc emană din însăşi fiinţa Domnului Însuşi, care este văzut de Ioan ca „Mielul", căci Mireasa Noului Ierusalim şi alaiul ei sunt rodul direct al jertfei Sale în numele umanităţii păcătoase. Dar veţi observa că „slava lui Dumnezeu" este cea care *luminează* oraşul. Ca „Dumnezeu", Domnul este păzitorul oraşului şi al locuitorilor săi; prin urmare, El îşi oferă Slava pentru lumina sa. „Slava" este acea proiecţie de lumină sau substanţă vibraţională care poartă esenţa puterii Dumnezeirii pentru a îndeplini multe lucruri legate de împlinirea voinţei Sale. Întrucât intensitatea vibraţională a acestei substanţe glorioase poate varia foarte mult, ea poate fi nevăzută pentru pământeni sau poate fi proiectată în tărâmul vederii fizice. Poate fi mărită sau micşorată în dimensiune sau în gradul de penetrare sau poate fi segmentată astfel încât porţiunile să poată fi în locuri diferite pentru scopuri diferite.această glorie a coborât*pe* Muntele Sinai şi a fost văzută de poporul lui Israel ca un nor şi uneori ca foc (Exod 19:9, 16, 24:15-18). A fost o parte din această substanţă glorioasă care i-a călăuzit pe copiii lui Israel prin pustie şi care a locuit în interiorul şi pe tabernacol (Numeri 9:15-23). A fost văzută de profetul Ezechiel în legătură cu apariţia heruvimilor (Ezechiel 1:4-5). A umplut templul lui Solomon în ziua sfinţirii sale (1 Regi 8:10-11). A fost văzută de Ezechiel părăsind templul în zilele apostaziei lui Israel (Ezechiel 10:18; 11:23). A coborât *asupra lui* Isus când a fost schimbat la faţă înaintea lui Petru, Iacov şi Ioan (Matei 17:5). Va face o apariţie vizibilă locuitorilor supravieţuitori ai pământului ca SEMN al Fiului omului cu puţin timp înainte ca El să fie văzut în persoană (***Matei 24:30***). O parte din această substanţă glorioasă este împărtăşită fiecărui creştin sfinţit prin botezul cu Duhul încins, ilustrat prin coborârea norului glorios peste tabernacol (***Exod 29:43, 40:34***).

Această lumină glorioasă nu numai că va pătrunde şi va radia din Noul Ierusalim, ci va pătrunde şi în domeniul percepţiei fizice, în măsura în care va fi văzută de locuitorii pământului ca o lumină pe cer noaptea. Întrucât Ioan indică faptul că „neamurile celor ce vor fi mântuiţi vor umbla în lumina ei" (Apocalipsa 21:24), *vă* este dat să înţelegeţi că naţiunile care sunt unite în confederaţia Împărăţiei, cu guvernul Ierusalimului în frunte, nu numai că vor vedea emanaţia luminii sale, ci vor „umbla" în armonie cu supravegherea şi „lumina" sau înţelegerea spirituală, care vor fi oferite de oamenii glorificaţi care vor coborî din acel oraş ceresc pentru a păstori locuitorii pământului. Doar naţiunile din confederaţia Împărăţiei vor primi beneficiul deplin al

© Biblioteca Spirituală

acestei iluminări şi supravegheri spirituale. Alte naţiuni vor fi conduse ca şi cum ar fi cu un „toiag de fier" (***Apocalipsa 2:27***). Cu alte cuvinte, întrucât nu se vor supune complet şi de bunăvoie la tot ceea ce este necesar pentru participarea deplină la Împărăţie, ele vor fi ţinute sub supraveghere şi reglementare constantă de către Ierusalimul de sus. „Nuiaua de fier" va fi abilitatea celor glorificaţi de a se arăta în carne şi oase şi de a da directivele necesare; având totodată puterea de a-i susţine dacă este necesar.

Ioan afirmă în continuare că împăraţii pământului îşi vor aduce slava şi cinstea în Noul Ierusalim (***Apocalipsa 21:24***). „Împăraţii" menţionaţi nu sunt oameni din carne şi oase, ci mai degrabă sfinţii glorificaţi care vor fi împăraţi şi preoţi care vor domni peste pământ (Apocalipsa 5:10). Numai ei vor avea acces la Noul Ierusalim de sus şi, prin urmare, numai ei îşi vor putea aduce slava în el. Întrucât mulţi dintre sfinţii glorificaţi vor fi ocupaţi cu plecări şi veniri, pentru a-şi îndeplini îndatoririle pe pământ, porţile cetăţii nu vor fi niciodată închise; căci nu va exista aşa ceva ca noaptea într-un tărâm care să nu depindă *de* lumina soarelui şi nici să nu fie afectat de condiţiile pământului. (***Apocalipsa 21:23, 25***).

[Râul şi pomul vieţii]

În interiorul sfintei cetăţi, lui Ioan i s-a arătat un râu de apă curată care izvora din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului (Apocalipsa 22:1). Da, există ceea ce s-ar putea numi „apă glorificată" în cetatea cerească. Există, de asemenea, copaci, flori şi alte tipuri de plante care corespund, pe planul ceresc, fenomenelor naturale de pe pământ. Astfel de obiecte de frumuseţe, însă, nu cresc din seminţe, aşa cum se întâmplă pe pământ. Ele sunt formate prin modelarea substanţei-material glorificate prin proiecţia gândului şi a emoţiilor şi sunt plasate acolo unde a stabilit maestrul designer. Fiecare sfânt din Noul Ierusalim va avea propria suită sau „conac" pe care să o modeleze şi să o modeleze conform dorinţei personale. Locurile de locuit, grădinile, pâraiele, copacii şi toate „peisajele naturale" pe care o persoană şi le-ar putea dori pot fi modelate: un fel de exteriorizare a frumuseţii interioare şi a trăsăturilor de caracter. Astfel, va exista o varietate infinită, la fel de diferită pe cât este fiecare persoană diferită, fără limită la gândirea creativă şi la dinamica sufletească interioară. O astfel de „capacitate creativă" va creşte în timp, pe măsură ce se dobândeşte pricepere şi pe măsură ce calităţile interioare ale fiecărui sfânt se conformează din ce în ce mai mult acelei perfecţiuni care intensifică producţia de tuburi de putere în curs de dezvoltare.

De o parte şi de alta a râului vieţii, Ioan a văzut pomul vieţii, purtând douăsprezece feluri de roade şi dând o recoltă proaspătă o dată pe lună (Apocalipsa 22:2). Acest pom este omologul ceresc al „pomului vieţii" care este oferit prin Hristos oamenilor păcătoşi pentru ca aceştia să poată trece de la moarte la viaţă. Fructele şi frunzele sale nu cresc ca la un pom pământesc, ci se formează treptat prin procese energetice încorporate în pom. Astfel de fructe sunt utilizate de locuitorii oraşului pentru a-şi intensifica propria producţie de energie în funcţionarea trupurilor lor glorificate. Ioan a văzut că frunzele pomului erau pentru vindecarea neamurilor (Apocalipsa 22:2). Aceasta proiectează cu siguranţă utilizarea acestui pom în domeniul pământesc şi fizic. Aşa cum se găseşte valoare medicinală în copacii şi plantele pământului, aşa este şi în arhetipul ceresc. Căci precum în cer, aşa este şi pe pământ. Căci ceea ce este pământesc este modelat după ceea ce este mai întâi în locurile cereşti. Întrucât frunzele dintr-un oraş ceresc nu sunt direct disponibile oamenilor pământeni, acea „putere vindecătoare" care este disponibilă prin intermediul lor trebuie canalizată prin sfinţii glorificaţi care slujesc pe pământ. Aşa cum vindecarea naturală vine prin mijloacele naturale ale remediilor produse de pământ, tot aşa vindecarea supranaturală vine din ceea ce este supranatural.Un sfânt glorificat va avea puterea de a vindeca un pământean prin substanţa vitală supranaturală conţinută într-o frunză din pomul vieţii.

Tronul

Veţi observa că pomul vieţii este alimentat de râul apei vieţii, iar apa izvorăşte din tronul lui Dumnezeu care este stabilit în Noul Ierusalim. „Tronul lui Dumnezeu" este şi tronul Mielului (***Apocalipsa 22:1, 3***). Aici am prezentat natura divino-umană a Domnului Isus Hristos. Înainte de

© Biblioteca Spirituală

a fi întrupat în trup uman, ca puternicul YAHWEH, El era Dumnezeul sau „păzitorul" întregii creaţii pământeşti. Când S-a golit de Sine şi a luatÎn formă de om, fiind întrupat în carne şi oase (Filipeni 2:6-8), puternicul TATĂL DUMNEZEU a preluat şi a devenit păstrătorul activ al întregii creaţii pământeşti. Întrucât TATĂL DUMNEZEU L-a dat pe FIUL SĂU pentru răscumpărarea omenirii, Îi revenea sarcina *de* a supraveghea şi păzi în mod activ creaţia pe care FIUL SĂU era în proces de răscumpărare. Dar când răscumpărarea a fost finalizată, atunci FIUL Şi-a reluat rolul de DUMNEZEU asupra creaţiei pe care El o adusese la fiinţă iniţial şi pentru care S-a dat pe Sine în totalitate ca răscumpărător al omenirii. În rolul Său de răscumpărător, El este reprezentat ca „Mielul lui Dumnezeu" (Ioan 1:29, 36, Apocalipsa 5:12) şi până când ciclul răscumpărător primar este complet şi Împărăţia este pe deplin stabilită pe pământ. El va fi în continuare văzut ca Mielul. Acesta este motivul pentru care tronul Său, punctul central Noul Ierusalim, este numit „tronul lui Dumnezeu şi al Mielului" (Apocalipsa 22:1, 3). El este atât DUMNEZEU (sau păzitorul), cât şi MIELUL (sau mântuitorul) creaţiei pământului. Şi astfel, El îi conduce pe locuitorii pământului atât ca Dumnezeu Creator, care a adus toate lucrurile la fiinţă (Evrei 1:2, Ioan 1:3, 8, Coloseni 1:16), cât şi ca Rege Mesia, un om glorificat din casa lui David (***Luca 1:32-33***).

Tronul pe care marele Yahweh-Isus îl va ocupa când Noul Ierusalim va deveni sediul domniei pământeşti nu este acelaşi cu cel pe care El stă acum . Tronul pe care El îl împarte acum cu Tatăl Său este în cerul cel mai înalt şi este punctul central nu numai al guvernării şi supravegherii pământului, ci şi al unui univers vast. Tronul Noului Ierusalim este cel pe care El îl va ocupa când acel oraş va coborî în stratosfera superioară a pământului, pe măsură ce Se va întoarce în putere şi mare glorie şi pe care a promis să-l împărtăşească cu biruitorii (Apocalipsa 3:21). Ca DUMNEZEU (sau păzitor) activ al vieţii pământeşti, Yahweh-Isus este acum reprezentat ca fiind la „dreapta" Tatălui (Faptele Apostolilor 2:34, 7:55, Romani 8:34, Efeseni 1:20, Coloseni 3:1, Evrei 1:3). Însă Tatăl cel Atotputernic, numit „Mărirea cea de sus" (Evrei 1:3), deşi nu este implicat activ în supravegherea treburilor pământeşti, este DUMNEZEU peste toate, chiar PĂSTRĂTORUL unui univers vast şi a miliardelor de copii spirituali aflaţi în diferite stadii de maturitate în dezvoltare. Dar pentru pământeni, Yahweh-Isus este singurul Creator, Dumnezeu şi Mântuitor. În afară de El nu există NICIUN ALTUL (care este „Dumnezeul" sau păstrătorul întregului pământ). Pentru ceea ce a fost adus în existenţă de şi prin El (1 Corinteni 8:6), El este responsabil (***Isaia 44:6, 43:11***).

[Compoziţia materialului]

Permiteţi-mi să vă vorbesc acum despre compoziţia sfintei cetăţi. Apostolului inspirat i s-a dat să vadă cetatea ca fiind „aur curat, asemenea *sticlei* curate" (***Apocalipsa 21:18***) şi i s-a părut „o piatră foarte preţioasă, asemenea unei pietre de iaspis, limpede ca cristalul" (***Apocalipsa 21:11***). Cetatea este construită din ceea ce s-ar putea numi „substanţe glorificate". Acestea sunt compuse din elemente care au trecut printr-un proces de transformare până când nu mai sunt grosiere şi dense precum substanţele pământeşti. Sunt fin atenuate şi „rafinate" până la apogeu, până când depăşesc limitele pur fizicului şi pământesc. Totuşi, sunt substanţe foarte reale; dar care şi-au luat existenţa pe un plan superior al fiinţei. Prin urmare, atunci când apostolul inspirat vorbeşte despre strada cetăţii de aur curat (*Apocalipsa 21:21*), el nu foloseşte doar o expresie figurativă. Dar aspectul pentru el nu era ca solidul de aur pământesc, ci mai degrabă translucid, asemănător *anumitor* tipuri de sticlă. Astfel, întregul oraş, un cub perfect de *2400 km*, la periferia sa exterioară, este făcut din aur pur (***Apocalipsa 21:16, 18***).

[Zidul şi porţile]

Înconjurând oraşul, Ioan a văzut un zid înalt de *65,8 m* (***Apocalipsa 21:17***) şi compus din pietre preţioase. Zidul avea douăsprezece pietre de temelie, fiecare preţioasă şi diferită, ornamentate în construcţie astfel încât să pară decorate (***Apocalipsa 21:14, 19-20***). În zid erau douăsprezece porţi; fiecare poartă era făcută dintr-o perlă, iar la fiecare poartă era un înger al Domnului (***Apocalipsa 21:12, 21***). Pe porţi erau scrise numele celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, iar pe pietrele de temelie erau scrise numele celor doisprezece apostoli ai Mielului.

© Biblioteca Spirituală

(***Apocalipsa 21:12, 14***). Numele sunt astfel simbolice pentru adevărul că numai prin „poarta" acelei naşteri spirituale care face o persoană un israelit cu adevărat după „duh" (Romani 2:28-29) există o promisiune de intrare în cetatea cerească şi numai cei ale căror vieţi sunt rânduite şi întemeiate pe adevărul doctrinei apostolilor (***Faptele Apostolilor 2:42***) vor fi de fapt aleşi să intre în acea cetate atunci când aceasta va ajunge pentru prima dată să-şi ia locul în atmosfera pământului. Există multe alte adevăruri referitoare la zid, porţile şi temeliile sale, care nu *vă* vor fi dezvăluite în acest moment.

[Fără templu]

În timp ce Ioan examina interiorul oraşului, a spus: „Şi n-am văzut niciun templu în el, căci Domnul Dumnezeul Atotputernic şi Mielul sunt templul lui." (***Apocalipsa 21:22***). Un templu nu este necesar într-un oraş unde ceea ce reprezintă templul este prezent ÎN PERSOANĂ. Un „templu" este o reprezentare exterioară sau o manifestare a prezenţei Domnului printre cei care nu sunt pregătiţi să locuiască cu El în persoană. Sau, în sensul său din Noul Testament, „templul viu" al Domnului este alcătuit din toţi cei care sunt locuiţi de Duhul şi care sunt pregătiţi să locuiască cu Domnul în persoană. Astfel, ei manifestă prezenţa Lui invizibilă pe pământ. Dar când Domnul a pregătit un popor să locuiască cu El în persoană, atunci nu mai este nevoie ca El să fie reprezentat de un templu sau să locuiască spiritual într-un templu viu. El va locui personal, şi nu reprezentativ sau spiritual, printre sfinţii Săi glorificaţi; ei Îi vor vedea faţa şi numele Lui va fi pe frunţile lor (***Apocalipsa 22:4***).Faptul că numele Său este „pe frunţile lor" este un simbol al identificării lor complete cu El în domnia Sa Regală şi al împărtăşirii acelei vibraţii de putere necesare pentru rolul lor de a domni împreună cu El.

[Mai multe vor urma]

Mai sunt multe lucruri pe care *vi* le-aş dezvălui cu privire la Noul Ierusalim şi la epocile viitoare ale manifestării Împărăţiei pe pământ. Cu timpul, acestea *vă* vor fi făcute cunoscute . Noul Ierusalim va fi primul dintre multele oraşe care vor fi formate în ceruri şi, în cele din urmă, plasate în împrejurimile pământului. Acest lucru este ilustrat în scripturile Vechiului Testament prin oraşele levitice care erau situate în teritoriile tribale ale naţiunii Israel. Existau patruzeci şi opt de astfel de oraşe. (Numeri 35:7). Aceste oraşe au fost date leviţilor deoarece erau puse deoparte pentru slujirea Domnului şi nu aveau nicio moştenire în ţară împreună cu fraţii lor (***Deuteronom 10:8-9***). Chiar şi aşa, aceste oraşe levitice descriu oraşele special pregătite pentru cei care nu vor mai avea parte de Împărăţia pământească, ci vor fi fost glorificaţi şi vor sluji pe deplin *lui Israel.*Domnul în oraşele celeste care înconjoară pământul. Va fi nevoie de multe epoci de progres în planul Dumnezeului *vostru* înainte ca toate aceste oraşe să fie formate şi gata pentru pământenii care vor „absolvi" din tărâmul pământesc şi vor fi mutaţi în tărâmul celestial, funcţionând în gloria fiilor lui Dumnezeu care se maturizează.

De aceea, grăbiţi-vă [ ], *spune* Dumnezeul *vostru, ca să fiţi* printre cei care vor fi primii părtaşi la cetăţile cereşti, fiind primiţi de Domnul în Noul Ierusalim când El va veni să fie „slăvit în sfinţii Săi" (***2 Tesaloniceni 1:10***). Căci chiar acum, acel oraş este pregătit pentru coborârea sa în stratosfera superioară a pământului şi chiar acum sunt amenajate camere pentru cei care se pregătesc, fie că sunt cei din MIREASĂ, care vor fi primiţi primii, la începutul perioadei necazului, fie cei „chemaţi *la* cina nunţii" (***Apocalipsa 19:9***), devenind parte a grupului Miresei pentru a locui în sfânta cetate pentru veacurile viitoare. Grăbiţi-vă să auziţi glasul Dumnezeului *vostru care vă* cheamă să vă pregătiţi, căci cu siguranţă se grăbeşte timpul când ceea ce *v -am dat se va întâmpla.*„A şti va începe să se împlinească. Timpul se cutremură în balanţă. Cutremurele cerului îşi măresc ritmul. Ascultaţi [ ] acum şi credeţi, *spune* Domnul."

(Sfârşitul profeţiei).

VEŞMINTE PENTRU SLAVE ŞI FRUMUSEŢE

„Să vă arăt", *zice* Domnul, „ce se va întâmpla la sfârşitul acestui veac. Este chiar ceea ce

© Biblioteca Spirituală

citiţi în Cuvântul Meu. Şi ce *spune* ? «Hristos a iubit biserica şi S-a dat pe Sine însuşi pentru ea, ca s-o sfinţească şi s-o curăţească prin botezul cu apă, prin cuvânt, ca să o înfăţişeze înaintea Lui o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană.» (***Efeseni 5:25-27***). Ascultaţi acum glasul celui de-al Şaptelea Mesager care vorbeşte. Şapte este numărul bisericii Mele - cei care au fost chemaţi din această lume şi s-au alăturat Mie; de aceea vorbesc în puterea sau esenţa numărului Şapte *către*cei care îmi vor auzi glasul şi vor deveni parte din ceea ce mă pregătesc să aduc la lumină. Căci timpul este acum şi toate lucrurile duc la venirea la lumină a acestei biserici glorioase.

Veţi observa că este o biserică glorioasă pe care Mi-o voi prezenta Mie Însumi; nu Mi-o voi prezenta Mie Însumi şi apoi o voi face glorioasă. Va fi glorioasă pe pământ înainte de a fi glorioasă în Ceruri. Permiteţi-mi, aşadar, să vă conduc la Cuvântul Meu şi să vă dezvălui tipul pe care l-am adoptat pentru a portretiza această biserică glorioasă.

Veţi deschide capitolul 28 din Exod şi acolo veţi vedea Marele Preot şi veşmintele care au fost făcute pentru el. Este scris că veşmintele erau „pentru slavă şi frumuseţe" (28:2). Ele au fost făcute special pentru ca Marele Preot să-mi poată sluji *în* slujba preoţiei. Acum ascultaţi cuvântul meu! Veşmintele descriu slava şi frumuseţea care vor ieşi la iveală în biserica mea în această ultimă zi, căci Marele Preot şi veşmintele sunt o imagine a ceea ce se va împlini într-un popor care s-a unit complet *cu mine.*Marele Preot este un simbol al întregului Trup al lui Hristos, atât Cap, cât şi mădulare. Împlinirea principală a slujirii Marelui Preot a fost realizată în persoana şi slujirea lui Isus Hristos: viaţa, moartea, învierea şi glorificarea Lui. Dar împlinirea completă trebuie să se manifeste în „taina" Trupului Său - acel popor care va arăta slava şi frumuseţea Lui pe pământ şi apoi se va uni cu El în Împărăţia cerească: care au fost făcuţi UNUL cu El în slujirea Sa preoţească; care sunt „mădulare ale Trupului Său, din carnea Lui şi din oasele Lui" (***Efeseni 5:30***).

Această unitate este înfăţişată în imaginea psalmistului despre untdelemnul de ungere care era turnat pe capul Marelui Preot şi se revărsa pe veşmintele sale. „Iată, ce bine şi ce plăcut este să locuiască fraţii împreună în unitate! Este ca untul de mare preţ *de pe* cap, care se revarsă *pe* barbă, pe barba lui Aaron şi se coboară până la poalele veşmintelor sale" (***Psalmul 133:1-2***).

Pentru a arăta că veşmintele gloriei şi frumuseţii cu care a fost împodobit Aaron reprezintă slujirea unei biserici glorioase <u>pe pământ</u>, aş dori să vă atrag atenţia asupra ceremoniilor desfăşurate în marea Zi a Ispăşirii. Acolo veţi observa că Marele Preot, pentru a sluji dincolo de văl, care este un simbol al locurilor cereşti, s-a dezbrăcat de veşmintele sale frumoase şi s-a schimbat în veşminte de un alb curat din cap până în picioare (***Lev. 16:4***). Aceste veşminte de in alb trebuiau purtate numai în slujirea sa <u>dincolo de văl .</u>...şi când a terminat aceasta, le-a scos şi s-a îmbrăcat cu hainele sale obişnuite (***Lev. 16:23***). Acum ce ilustrează aceasta? Prezintă faptul că, atunci când Trupul lui Hristos îşi va termina slujirea pe pământ, va avea loc o „îmbrăcare" cu trupuri schimbate şi transmutate, care nu vor mai fi carne şi sânge, ci carne şi oase (***Luca 24:39***). Astfel de trupuri sau haine sunt pentru cei care sunt complet îmbrăcaţi în inul alb al neprihănirii (***Apoc. 19:8, 14***). În propriul lor tărâm ceresc natal, aceste trupuri schimbate strălucesc cu o lumină albă blândă. Dar iată tipul! Hainele gloriei şi frumuseţii făcute pentru Marele Preot din materiale albastru, purpuriu, stacojiu, ...aur şi pietre preţioase erau pentru slujirea în Locul Sfânt <u>dincolo de văl, ilustrând condiţiile de pe pământ. Prin urmare,</u> o biserică glorioasă trebuie să iasă pe pământ înainte de intrarea dincolo de văl în locurile cereşti.

[Îmbrăcămintea în detaliu]

Acum să examinăm fiecare dintre articolele de îmbrăcăminte sau de îmbrăcăminte cu care era îmbrăcat Marele Preot şi, făcând acest lucru, voi dezvălui ceea ce va ieşi la iveală în poporul ales de mine. În primul rând, aş vrea să reţineţi că lui Moise i s-a poruncit să facă „veşminte sfinte" pentru Aaron (Exod 28:2) şi că Moise a fost cel care a pus veşmintele *pe* Aaron în momentul consacrării sale (Leviticul 8:6-9). Şi aici este un dublu tip. Aşa cum Marele Preot era un tip, atât al lui Hristos, cât şi al Trupului Său, tot aşa Moise este un tip al lui Hristos şi o anumită parte din Trupul Său. Practic, veşmintele „slavei şi frumuseţii" portretizează prevederile lui Hristos în lucrarea Sa ispăşitoare şi răscumpărătoare, dar împodobirea sau aducerea la iveală a bisericii

© Biblioteca Spirituală

glorioase depinde şi *de* slujirea anumitor aleşi care alcătuiesc grupul lui Moise, spre deosebire de grupul lui Aaron.

Cine sunt aceştia care trebuie aduşi într-un loc de putere şi autoritate înainte de venirea la iveală a bisericii glorioase? Ei sunt „fiii manifestaţi" care se vor îmbrăca în nemurire şi nu vor mai fi supuşi morţii. Şi datorită slujirii lor împuternicite de Duhul Sfânt, ei vor fi folosiţi cu putere pentru a aduce restul Trupului lui Hristos într-un loc de unitate şi putere spirituală. Va exista o manifestare dublă: 144.000 de sfinţi din primele roade vor fi luaţi la iveală la începutul perioadei necazului. Ei vor avea capacitatea de a apărea şi de a sluji *sfinţilor* rămaşi. Un grup mult mai mic se va îmbrăca în nemurire în trupuri fizice, rămânând pe pământ pentru a sluji într-un tărâm al puterii pentru a ajuta la naşterea bisericii glorioase. Deşi etapele iniţiale sunt chiar acum evidente în multe locuri, gloria deplină a bisericii nu va ieşi la iveală până când perioada necazului nu va începe.

[Efodul]

Prima îmbrăcăminte menţionată în ordinea instrucţiunilor pentru confecţionare a fost efodul. (Exod 28:6-14). Din perspectiva Dumnezeului *tău* , acesta era veşmântul de bază al Marelui Preot. Efodul era veşmântul exterior care acoperea partea superioară a corpului. Era cel mai decorativ element al îmbrăcămintei sale. Mai mult decât orice altceva, era semnul funcţiei sale. Efodul era făcut din două bucăţi de material pestriţ - din aur, albastru, purpuriu, stacojiu şi in fin răsucit - unite la nivelul umerilor şi trecute peste cap. Era prins în jurul corpului cu ajutorul unei cingători asemănătoare unui brâu, ţesută ca parte a veşmântului. O parte a efodului erau două pietre gravate, montate în filigrane de aur şi cusute *pe* veşmânt acolo unde se uneau umerii. (Exod 28:9-12). De asemenea, o parte integrantă a efodului era pieptarul judecăţii (Exod 28:12-30). Era făcut din acelaşi material pestriţ ca şi efodul. Materialul era împăturit de două ori, formând o pungă de aproximativ 24 cm pătraţi. Era fixat de efod în faţă, peste inimă, fiind legat cu lanţuri de aur în partea de sus. Lanţurile erau trecute prin inele de aur, care erau cusute pe marginile din partea de sus a fiecărei părţi a pieptarului şi prinse de filigrane pe umeri. Era fixat de efod în partea de jos cu panglici albastre. Panglicile erau trecute prin inelele de aur, care erau cusute pe marginile interioare din partea de jos a pieptarului şi legate de alte inele de aur cusute pe părţile laterale ale efodului, chiar deasupra brâului în formă de curea.

Douăsprezece pietre, câte una pentru fiecare dintre seminţiile lui Israel, erau aşezate în incinte de aur şi ataşate pe partea din faţă a pieptarului, formând patru rânduri de pietre (Exod 28:17-21). Fiecare dintre pietre trebuia să aibă gravat *pe* ea numele uneia dintre seminţii. Cele două pietre de pe umerari trebuiau să aibă, de asemenea, gravate pe ele numele celor douăsprezece seminţii, câte şase pe fiecare piatră. O parte din funcţia Marelui Preot era să poarte aceste nume pe umeri şi *pe* inimă când intra în tabernacol ca să slujească înaintea Domnului. (Exod 28:12, 30). În interiorul incintei asemănătoare unei pungi a pieptarului erau plasate Urim şi Tumim, prin intermediul cărora Marele Preot obţinea răspunsuri directe de la Domnul Dumnezeu cu privire la treburile naţiunii. Urim şi Tumim erau obiecte speciale date lui Moise când era pe munte şi primea instrucţiunile pentru tabernacol şi preoţie. Ele au fost primite din mâna Domnului Dumnezeu, la fel ca tablele originale de piatră *pe* care erau scrise Cele Zece Porunci. Cele Zece Porunci erau preceptele fundamentale ale dreptăţii, care urmau să formeze temelia vieţii naţiunii; prin urmare, erau gravate pe pietre special pregătite. Urimul şi Tumimul, aflate în posesia Marelui Preot, ofereau mijloacele de îndrumare directă în aplicarea şi implementarea preceptelor fundamentale. Prin urmare, ele erau un adaos important al tablelor de piatră. Atunci când erau folosite de Marele Preot, ele emiteau culorile de bază care formează lumina, în acelaşi mod în care o prismă refractă lumina soarelui şi o descompune în cele şapte culori primare. Însuşi cuvântul „Urim" înseamnă <u>lumină.</u>... Nu era nevoie de lumină naturală pentru a folosi obiectele; lumina era în ele; dar trebuiau folosite împreună pentru a produce efectul indicat de numele „Tumim", care înseamnă <u>perfecţiune</u> . Cuvântul arată răspunsul fundamental sau primar primit pentru o aplicare şi implementare perfectă a Celor Zece Porunci. Nu exista nicio scuză pentru incertitudine. Mintea Domnului putea fi uşor recepţionată în orice întrebare şi ar fi fost o

© Biblioteca Spirituală

„descompunere” perfectă a adevărului sau luminii date în Cele Zece Porunci. Aceste obiecte vor fi luate în considerare mai târziu, deoarece, din moment ce toate lucrurile referitoare la Marea Preoţie erau tipice şi au corespondenţa lor spirituală, nu este necesar să înţelegeţi exact cum erau folosite Urim şi Tumim.

Întrucât efodul era veşmântul de bază al Marelui Preot, permiteţi-mi să vă arăt ce simbolizează. Toate veşmintele Marelui Preot ilustrează diverse aspecte ale tabernacolului uman care adăposteşte spiritul zămislit de Dumnezeu. Aşa cum tabernacolul ridicat în pustie era format din două părţi de bază: curtea exterioară şi incinta cortului, tot aşa există două părţi ale celui care adăposteşte spiritul uman: corpul fizic exterior şi corpul sufletesc interior. Contactul spiritului uman cu Spiritul Divin se face prin intermediul vehiculului sufletului. Sufletul participă la forţele vitale ale corpului fizic, dar este un vehicul mult mai fragil, sensibil la impresiile din lumea spirituală. Întrucât efodul era veşmântul care îi permitea Marelui Preot să comunice cu Divinitatea, acesta este un tip al sufletului creştinului născut din nou. Înainte ca sufletul să poată fi un mediu de comunicare cu Divinul, trebuie mai întâi curăţat de efectele întinatoare ale păcatului; acest lucru se realizează prin sângele lui Isus Hristos. Apoi, trebuie să fie infuzat cu viaţă divină, făcând posibilă orientarea forţelor sale spre Dumnezeu şi oferind mijloacele pentru restructurarea sa completă după asemănarea Fiului lui Dumnezeu. Un suflet cufundat în păcat este acordat în mod natural la influenţele vibratorii ale inamicului - Satana. Este extrem de susceptibil la impresiile de gândire şi la atracţiile dorinţelor forţelor malefice invizibile. Prin urmare, pentru a deveni un mediu pentru comunicarea divino-umană, trebuie să fie complet curăţat şi purificat, astfel încât să primească şi să accepte doar acele influenţe vibratorii care sunt înălţătoare şi edificatoare.

Vă voi vorbi despre fiecare parte a efodului şi a pieptarului care îl însoţeşte şi vă voi arăta semnificaţia ei tipică în ceea ce priveşte sufletul creştinului născut din nou. A fi „născut din nou” înseamnă a fi regenerat în interior prin sămânţa incoruptibilă a lui Hristos (1 Petru 1:23, Iacov 1:21), primind VIAŢĂ în suflet; şi făcând sufletul să devină un vehicul nemuritor pentru spiritul uman. În persoana nemântuită, care nu a primit VIAŢĂ prin Hristos, sufletul este supus morţii la fel ca şi trupul fizic (Ezechiel 18:20, Matei 10:28). Dar în persoana mântuită, sufletul a fost inundat de viaţă veşnică, iar în cazul morţii trupului fizic, sufletul devine atunci un corp funcţional sau un vehicul pentru spirit în tărâmurile cereşti. Acum, puterile sau funcţiile sufletului, care constituie omul o personalitate vie în lumea obiectivă, pot fi folosite fie independent de Dumnezeu, fie în supunere faţă de mintea şi voinţa lui Dumnezeu. Scopul acestui cuvânt de revelaţie este de a arăta cum sufletul devine acordat la viaţa şi conştiinţa divină, devenind nu mai un vehicul pentru auto-exprimare, dominat de necurăţie prin puterile întunericului; ci un vehicul pentru exprimarea însăşi naturii şi fiinţei Hristosului lui Dumnezeu.

După curăţirea iniţială a sufletului prin sângele lui Hristos şi primirea VIEŢII prin sămânţa incoruptibilă, în suflet se stabileşte un punct de contact care devine un conductor pentru ca Duhul lui Dumnezeu să curgă pentru a energiza şi a înălţa. De asemenea, întrucât „sămânţa” care a fost altoită în suflet provine din trupul glorificat al Fiului lui Dumnezeu, ea conţine toată esenţa naturii şi fiinţei Sale şi astfel devine un „vârtej al perfecţiunii” pentru restructurarea completă a ţesăturii sufletului după asemănarea Sa. Prin urmare, Cuvântul Viu (sămânţa altoită - Hristosul din interior) şi Duhul (Duhul Sfânt) lucrează împreună pentru a ţese şi a lustrui cu „lucruri iscusite” (***Exod 28:6***) „efodul” sau veşmântul sufletesc al creştinului născut din nou. Materialul de bază pentru efod era inul fin. Acest in fin este un simbol al neprihănirii lui Isus Hristos (Apocalipsa 19:8), care este împărtăşită sufletului prin Cuvânt şi Duh (***1 Corinteni 1:30, 11 Corinteni 5:21, Romani 8:4***). Sufletul este „făcut neprihănit” numai prin Hristos; nu există altă cale. Neprihănirea lui Hristos, care este atribuită mai întâi celor care cred în lucrarea Lui ispăşitoare, făcându-i să fie îndreptăţiţi gratuit prin harul Său (***Romani 3:22-24, 4:5-11, 22-25***), trebuie ulterior să fie împărtăşită şi „ţesută” ca parte integrantă a ţesăturii sufletului.

Alte elemente trebuie, de asemenea, „ţesute” în ţesătura sufletului, aşa cum este indicat de inul fin completat cu aur, albastru, purpuriu şi stacojiu (Exod 28:6). „Aurul” reprezintă caracterul încercat şi dovedit, care vine doar prin creuzetul experienţei, deoarece harul lui Hristos, lucrând

© Biblioteca Spirituală

prin intermediul Duhului Sfânt, face ca o persoană să se ridice deasupra ispitei, presiunilor şi diferitelor încercări de foc, ţesând în frumuseţea statorniciei, răbdării şi credincioşiei, fără amărăciune, mânie sau întoarcere (***Romani 5:3-5, Iacov 1:2-4, 1 Petru 1:6-8, Evrei 10:35-39***). Albastrul din efod este un tip de aspiraţii cereşti: ceea ce o face pe cineva să-şi îndrepte mintea *spre*lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu Tatăl (***Coloseni 3:1***). „Gândirea" este o funcţie importantă a puterilor sufletului. Capacitatea creativă a minţii poate determina în mare măsură urzeala şi bătătura texturii sufletului. Prin puterea lui Hristos cel înviat dinlăuntrul nostru, mintea trebuie să fie însufleţită la domnia prezentă a lui Hristos ca Domn peste întreaga fiinţă, făcând ca întregul gând să fie centrat în realitatea continuă a prezenţei Sale, astfel încât nimic nu să fie văzut în afară de lucrarea Sa providenţială. Dacă acest concept poate fi inculcat şi practicat zilnic, mintea va fi reînnoită continuu, iar viaţa transformată, permiţând „albastrului" aurei cerului să devină o parte integrantă a frumuseţii sufletului (***Efeseni 4:23, Romani 12:2***). Purpura din efod este o imagine a gloriei supreme a celui care urmează să fie un rege-preot cu Hristos, să domnească şi să conducă împreună cu El în Împărăţia Sa (Apocalipsa 5:10, 20:6). Strâns legată de aceasta şi indispensabilă acesteia este stacojiul iubirii sacrificiale; dorinţa de a te dărui totul Mântuitorului în devoţiune şi ascultare. Căci numai iubirea revărsată Îi permite Duhului Sfânt să „ţească" aceste calităţi care participă la stacojiul şi purpuriul „preoţiei împărăteşti" şi la frumuseţile maturizării filiaţiei (***1 Ioan 3:16***).

[Mantaua Efodului]

Înainte de a analiza mai departe semnificaţia tipică a efodului, trebuie luate în considerare veşmintele aferente. Imediat <u>sub</u> efod se afla un veşmânt cunoscut sub numele de „manta efodului" (Exod 28:31-35). Era făcută complet din material albastru. Se punea peste cap, la fel ca şi efodul, oferind o acoperire completă pentru partea superioară a corpului şi ajungând până sub genunchi. Deoarece era o acoperire mai completă decât efodul, se putea vedea unde cobora peste braţele superioare sub formă de mâneci scurte şi unde ajungea sub efod, în partea de jos. Fiind dintr-un material mai grosier decât efodul, complet de aceeaşi culoare şi neîmpodobit, este un tip al corpului fizic care este învelişul exterior sau „veşmântul" pentru spiritul uman în lumea obiectivă. Acest lucru ar putea fi dificil de înţeles, deoarece era purtat sub efod. Dar veşmintele Marelui Preot sunt <u>văzute...</u> din punctul de vedere al contactului şi comunicării cu Dumnezeu; iar instrumentul principal care primeşte şi transmite impulsuri de gândire şi devine sensibilizat la conştientizarea Spiritului şi la lucrările Spiritului, fiind modelat şi împodobit cu însăşi frumuseţea şi caracterul lui Isus Hristos, este acel vehicul sau corp extrem de fragil numit suflet. Sufletul interpătrunde corpul fizic şi formează o substanţă de legătură între spiritul uman şi corpul fizic. Deoarece consistenţa sa are o textură fin atenuată, permite spiritului care locuieşte în el să se „aşeze" sau să ia contact în corpul fizic şi să folosească corpul fizic ca vehicul expresiv în lumea obiectivă. De asemenea, datorită naturii sale extrem de fragile, sufletul este foarte sensibil la impresiile făcute asupra sa, la fel ca un instrument de înregistrare sensibil; astfel, sentimentul şi răspunsul funcţionează prin intermediul sufletului, primind şi emiţând reacţii şi atitudini mental-emoţionale. El devine atunci suma şi substanţa naturii sau personalităţii unei persoane; şi, de asemenea, în ţesătura sa este ţesută esenţa caracterului cuiva. Întrucât frumuseţea şi podoaba veşmintelor Marelui Preot se aflau în efod şi nu în haina efodului, aceasta ilustrează prin tip că preotul creştin din Trupul lui Hristos trebuie să manifeste frumuseţea vieţii şi caracterului lui Hristos din omul interior al inimii sau sufletului şi nu să fie preocupat în primul rând de podoaba omului exterior sau fizic (vezi ***1 Petru 3:3-4***). De asemenea, întrucât efodul era purtat pe dinafară şi frumuseţea lui se vedea, în timp ce haina efodului era sub el şi doar parţial vizibilă, aceasta ilustrează adevărul că ceea ce alţii ar trebui să „vadă" şi să fie conştienţi este frumuseţea şi slava lui Hristos din interior.strălucind ca expresia unui suflet complet remodelat şi modelat după asemănarea Lui, mai degrabă decât după înfăţişarea exterioară sau a omului fizic.

În jurul tivul robei efodului erau cusute replici de rodii din albastru, purpuriu şi stacojiu. Între rodii erau aşezaţi clopoţei de aur, meniţi să scoată un sunet în timp ce Marele Preot slujea înaintea Domnului în Locul Sfânt (Exod 28:33-35). Rodiile sunt un tip de rodnicie datorită

© Biblioteca Spirituală

numeroaselor lor seminţe. Întrucât se aflau pe robea efodului, ele indică acel „fruct" sau sămânţă care este generată de forţele vitale din corpul fizic. Doar o mică fracţiune din miliardele de celule seminţe produse în corpul unui bărbat normal sunt folosite vreodată pentru a concepe copii. Prin urmare, ar trebui să fie evident pentru toţi că există un alt scop pentru această sămânţă. Este dincolo de scopul acestui „cuvânt" să detalieze pe deplin funcţia şi scopul ascuns al acestei seminţe a vieţii, dar în era viitoare a fiilor lui Dumnezeu care se manifestă, aceasta va deveni o cunoaştere comună. Şi chiar şi în etapele finale ale acestei epoci, cei care vor intra pe deplin în gloria slujirii preoţeşti a lui Hristos pe pământ vor ajunge să cunoască misterele implicate. „Misterul" rodiilor este strâns legat de clopoţeii de aur care alternau între ei pe tivul robei efodului. Aurul este un simbol al Duhului şi al lucrurilor divine. Clopoţeii, funcţionând în timp ce Marele Preot slujea înaintea Domnului în Locul Sfânt, indică, prin simbol, că toate forţele vitale trebuie canalizate către „aurul" Duhului, „ca să nu moară" (Exod 28:35). Cu alte cuvinte, aceasta este cheiala nemurire în trup omenesc. În Locul Sfânt, ÎN AFARA vălului, Marele Preot slujea purtând aceste veşminte - cu rodii şi clopoţei. Astfel, ele descriu un secret pentru cei care vor intra în plenitudinea lucrării răscumpărătoare a lui Hristos în timp ce se află încă pe pământ în trupuri de carne şi sânge. Chiar şi Domnul Isus a făcut aluzie la acest mister, aşa cum este consemnat în ***Matei 19:12***.

[Tunica]

După ce am analizat roba efodului, permiteţi-mi să vă arăt acum semnificaţia tipică a acelei haine care se afla sub ea, lângă corpul Marelui Preot. O tunică albă, ţesută din in fin, care acoperea întregul corp, atât superior, cât şi inferior, era pusă mai întâi pe Marele Preot. Peste aceasta se purta roba efodului, iar apoi se punea efodul în sine la urmă. (Exod 28:39, 29:5). Tunica ajungea până la picioare şi acoperea şi braţele cu mâneci lungi şi strâmte. Era suficient de mare pentru a atârna lejer pe corp, dar era încingută de corp prin intermediul unei cingători special confecţionate, decorate cu diverse culori. V-am arătat deja cum efodul reprezintă sufletul creştinului născut din nou, iar roba efodului corpul fizic. Formând o legătură între sufletul extrem de fragil şi corpul de carne, este ceea ce este cunoscut sub numele de „sistem nervos autonom". Diferiţii nervi şi ganglioni nervoşi sunt reprezentaţi de firele de in fin răsucit din care era ţesută tunica. Acest sistem nervos auto-acţiune, cu sistemele sale simpatice şi parasimpatice, face ca organismul fizic să răspundă şi să reacţioneze la dorinţele, sentimentele şi emoţiile care apar ca urmare a puterilor sufleteşti rezidând în el. De aceea este atât de important să avem atitudinile mental-emoţionale corecte în orice moment. Puterea sufletului de a afecta starea corpului fizic este mare. De exemplu, furia care apare în suflet are efect asupra anumitor organe din corpul fizic prin activarea lor prin stimularea sistemului nervos simpatic. Astfel,O mare varietate de emoţii negative şi distructive şi sentimente înrădăcinate pot slăbi considerabil funcţionarea normală a corpului şi îl pot face mult mai susceptibil la incursiunile organismelor prădătoare, care sunt mereu gata să profite de zonele de slăbiciune ale corpului fizic. Inul fin răsucit al tunicii, care acoperea întregul corp al Marelui Preot, este o imagine potrivită a fibrelor nervoase fine şi delicate care acţionează ca un sistem de comunicare în întregul corp. Nicio persoană nu poate sluji în mod adecvat şi eficient ca preot creştin în slujba Domnului fără o influenţă sănătoasă a puterilor sufleteşti asupra corpului fizic. Acest lucru se întâmplă doar atunci când Hristosului din interior i se permite să controleze şi să direcţioneze toate procesele mentale şi emoţionale în canale care vor înălţa spiritual şi vor creşte fluxul vieţii Duhului pentru a accelera corpul fizic prin sistemul nervos simpatic. Altfel, reacţiile stimulilor mental-emoţionali asupra corpului vor fi distructive şi dăunătoare.şi să crească fluxul vieţii Spiritului către accelerarea corpului fizic prin intermediul sistemului nervos simpatic. Altfel, reacţiile stimulilor mental-emoţionali asupra corpului vor fi distructive şi dăunătoare.şi să crească fluxul vieţii Spiritului către accelerarea corpului fizic prin intermediul sistemului nervos simpatic. Altfel, reacţiile stimulilor mental-emoţionali asupra corpului vor fi distructive şi dăunătoare.

Deşi tunica în sine era în întregime din in alb, brâul cu care era încinsă era decorat cu broderie de diferite culori. Aceasta este, din nou, menirea de a ilustra relaţia tipică dintre tunică şi efod, căci efodul era pestriţ cu aceleaşi culori. Cu alte cuvinte, efodul, sau sufletul, este strâns

© Biblioteca Spirituală

legat de tunică, care reprezintă sistemul nervos autonom. Prin intermediul acestui sistem, sufletul afectează corpul de carne, sau roba efodului, care era purtată între efod şi tunică. Nu vedeţi, poporul Meu, că slujirea preoţiei implica omul în întregime? Scopul Meu este ca să existe o relaţie perfectă între funcţiile sufletului (facultăţile mental-emoţionale) şi corpul fizic. Căci numai atunci corpul fizic poate fi un vehicul perfect sănătos pentru slujirea preoţiei a sfinţilor Mei. Nu vă gândiţi că trupul fizic a fost creat pentru a fi supus morţii. Este o parte necesară a omului total în slujba Dumnezeului său. Răscumpărarea sa completă este o parte necesară a planului Meu total pentru om, iar răscumpărarea prevede relaţia şi funcţionarea perfectă atât a corpului, cât şi a sufletului.

[Pietrarul]

Acum să privim mai atent la „pieptarul judecăţii". Aaron trebuia să „poarte neîncetat judecata copiilor lui Israel pe inima sa, înaintea Domnului" (Exod 28:30). Aceasta se făcea prin intermediul celor douăsprezece pietre preţioase *pe* care erau gravate numele celor douăsprezece seminţii (Exod 28:21). În primul rând, aceasta ilustrează sentinţa judecătorească pe care Isus Hristos, adevăratul Mare Preot, a luat-o *asupra* Sa pentru ca cei care cred în El să poată fi liberi. Faptul că Marele Preot le poartă în mod continuu *pe* inimă portretizează mijlocirea continuă a lui Isus Hristos la dreapta Tatălui (Romani 8:34, Evrei 7:25). Dar există o altă semnificaţie aplicată vieţii preotului creştin. Pietrele preţioase sunt tăiate pentru a reflecta frumuseţea luminii pe măsură ce aceasta îşi aruncă razele în diferitele formaţiuni de culoare - făcând ca fiecare piatră să strălucească cu propriile sale caracteristici unice. Aşa cum fiecare piatră de pe pieptar era gravată cu numele uneia dintre seminţiile lui Israel, aceasta ilustrează faptul că fiecare piatră este un tip al unei caracteristici sau virtuţi particulare care trebuie împărtăşită şi „gravată" în însăşi structura sufletească a fiecărui israelit adevărat. Astfel de „pietre preţioase" vor reflecta frumuseţea însăşi a vieţii lui Isus Hristos, care umple fiinţa interioară a fiecărui creştin sfinţit prin Duh. Semnificaţia tipică şi spirituală a fiecărui trib şi a fiecărei pietre ar trebui să fie împlinită în viaţa interioară a fiecărui creştin care doreşte să intre în slujirea preoţiei depline a lui Isus Hristos. Căci fiecare parte a podoabei Marelui Preot este o reprezentare a ceea ce poate deveni o parte integrantă a vieţii şi experienţei creştinului.

[Urimul şi Tumimul]

În interiorul pliului asemănător unei pungi al pieptarului judecăţii se aflau Urimul şi Tumimul. *V*-am arătat deja că acestea erau obiecte date lui Moise prin care Marele Preot putea discerne gândul Domnului cu privire la aspecte specifice legate de aplicarea şi implementarea Celor Zece Porunci. Dar care este semnificaţia lor antitipică în viaţa preotului creştin? Pieptarul judecăţii, cu Urimul şi Tumimul său, era o parte integrantă a efodului. *V*-am arătat deja că efodul este un tip al sufletului regenerat al creştinului născut din nou. Un astfel de suflet a fost „acordat" la conştiinţa divină şi, dacă este păstrat liber de influenţele contaminante, este din ce în ce mai sensibil la comunicarea din partea Duhului Domnului. În aspectele sale de bază sau fundamentale, această comunicare este primită sub formă de impresii, discernământ spiritual, vise şi conştientizare spirituală a experienţelor parabolice, care fac parte din supravegherea providenţială zilnică a fiecărui creştin. Acesta este preotul creştin cu efod în timp ce slujeşte Domnului şi în timp ce primeşte de la Domnul comunicare transmisă prin glande şi sistemul nervos simpatic în suflet sau conştiinţă interioară. La această comunicare de bază se pot adăuga Urim şi Tumim. Aceasta implică o sensibilitate sporită la vocea Domnului, care vorbeşte mai specific şi nu în impresii generale.

O astfel de sensibilitate crescută este produsă mai întâi de Urim, care înseamnă lumină. „Lumina" este albul crescut, sau puritatea, corpului sufletesc, plus ajustarea prin intervenţie divină a anumitor „cordoane" interne care fac posibilă „intensificarea" recepţiei în organismul uman la o intensitate mai mare. Astfel, capacitatea de a se „acorda" la razele de lumină care transmit „vocea Domnului" către cei care au intrat în posesia „Urimului" este mult sporită. „Urimul" intră în funcţiune iniţială atunci când un creştin se supune operaţiunilor Duhului Sfânt în ceea ce este cunoscut sub numele de botezul Duhului Sfânt în flăcări. Dar majoritatea creştinilor

© Biblioteca Spirituală

sunt atât de lamentabil ignoranţi în ceea ce priveşte adevărata natură şi scopul botezului Duhului Sfânt şi atât de prost învăţaţi despre cum să-şi menţină sfinţirea Duhului, permiţând sufletului să fie ferit de influenţele pângăritoare, încât primesc puţin beneficiu de pe urma operaţiunii spirituale a „Urimului" din interior.

Comunicarea supremă din partea Domnului poate fi experimentată doar atunci când Tumimul lucrează şi cu Urimul. Tumimul înseamnă perfecţiune sau completitudine . Intră în acţiune în organismul uman doar după intrarea în nemurire. Atâta timp cât mortalitatea lucrează în corpul fizic, nu poate exista perfecţiune supremă în viaţa preotului creştin. Nici el nu poate sluji pe deplin *Domnului* în podoaba antitipică a preoţiei. „Tumimul" care funcţionează în interior provoacă anumite schimbări în sistemul glandular, permiţând nemuritorului să fie acordat la undele vibraţionale şi impulsuri care nu se află în raza de acţiune a muritorului. Astfel, nemuritorul nu numai că „aude", ci şi „vede" ceea ce muritorii nu pot. Există nu numai o recepţie sporită a impulsurilor vibratorii care transmit cuvintele Domnului către conştiinţa interioară, dar există şi deschiderea unui tărâm complet nou al percepţiei vizuale, deoarece impulsurile vizuale nevăzute anterior transmit receptorilor nou configuraţi o gamă vastă de formaţiuni de culoare emanate din interiorul sufletelor oamenilor. De aceea se spune despre Isus că „El îi cunoştea pe toţi oamenii şi nu avea nevoie ca cineva să mărturisească despre om, căci ştia ce era în om" (***Ioan 2:24-25***). Isus a umblat pe pământ ca un nemuritor şi putea vedea formaţiunile de gândire şi tiparele emoţionale care apăreau în tonuri de culoare vibratoare. Astfel de formaţiuni şi tipare variază foarte mult, de la extrem de urâte şi groteşti la foarte frumoase. Astfel, „Tumimul" adăugat la „Urimul" din nemuritor face posibil un tărâm al experienţei şi al slujirii mult dincolo de cel al muritorului.

[Pietrele cu nume tribale]

Mai există o parte a Efodului care trebuie dezvăluită în împlinirea sa antitipică: pietrele *pe* care erau gravate numele triburilor lui Israel şi care erau fixate pe umerii efodului. Erau două pietre şi fiecare trebuia să aibă gravate şase nume de triburi. (***Exod 28:9-11***). Aaron trebuia să poarte aceste nume înaintea Domnului *pe* cei doi umeri ai săi, ca aducere aminte. (***Exod 28:12***). În simbolismul biblic, umărul reprezintă puterea. (***Isaia 9:6***). Marele preot care poartă triburile lui Israel *pe* umerii săi este o imagine a puterii susţinătoare a lui Isus Hristos, adevăratul Mare Preot, în împărtăşirea vieţii şi puterii Sale divine tuturor celor care se folosesc de harul Său. În împlinirea sa individuală în preotul creştin, pietrele gravate pe umeri sunt un tip al harului biruitor oferit prin puterea sau puterea umplerii Duhului Sfânt. Această „plinătate" este portretizată prin gravarea tuturor numelor de triburi pe cele două pietre de umer. Pietrele de pe umeri şi pietrele din pieptar erau conectate simbolic prin intermediul lanţurilor de aur care erau fixate de monturile pietrelor de pe umeri şi se strecurau prin inele de aur ataşate la marginile pieptarului. Astfel conectate, ambele seturi de pietre indică dubla lucrare a Duhului în regenerare şi împărtăşire. Pietrele din pieptar sunt în mod special indicative pentru lucrarea de regenerare, iar pietrele aşezate *pe* umeri sunt reprezentative în mod special pentru împărtăşirea care vine în momentul botezului cu Duhul Sfânt.

[Mitra]

Ultima parte a veşmintelor Marelui Preot care trebuie luată în considerare este podoaba capului, cu placa sa de aur gravată cu cuvintele „Sfinţenie Domnului". (***Exod 28:36-37***). Podoaba capului, sau mitra, era făcută din in fin pentru a înfăţişa totalitatea dreptăţii lui Isus Hristos, care „împodobeşte" preotul creştin, controlând fiecare aspect al fiinţei sale, inclusiv mintea. Placa de aur cu gravarea sa este simbolică pentru o lucrare specială a harului divin în pregătirea celor care urmează să vină cu o slujire care se referă la Cuvântul care este „pecetluit" în interior, pentru ca mintea lui Hristos să poată curge prin ea pentru a sluji VIAŢĂ. „Aurul" plăcii semnifică o lucrare divină a Duhului prin care „sfinţenia" sau separarea *faţă de* Domnul este pe deplin realizată, pentru ca mintea să poată fi un canal deschis pentru Cuvântul viu al Domnului. Acest lucru este simbolizat de faptul că placa de aur curat era întotdeauna *pe* fruntea Marelui Preot (Exod 28:38).

© Biblioteca Spirituală

Tot aşa trebuie să fie pecetluiţi şi slujitorii lui Dumnezeu pe frunţi, pentru a fi pregătiţi pentru o slujire în puterea Cuvântului viu (***Apocalipsa 7:2-3***).

„Aţi văzut acum, poporul meu, cum trebuie să vă îmbrac în veşminte de frumuseţe şi glorie, ca să fiţi gata să-Mi slujiţi . Chiar acum îmi aduc poporul la o înţelegere mai profundă a ceea ce a fost parţial ascuns sau voalat, dar care acum urmează să fie revelat. Mai sunt multe de făcut cunoscute cu privire la slujirea preoţiei sfinţilor mei pe pământ şi, pe măsură ce *sunteţi capabili să primiţi, vi* le voi revela . De aceea, *vă* chem să *vă* faceţi complet disponibili *lucrării* Cuvântului şi Spiritului meu, ca să *puteţi* fi pe deplin împodobiţi pentru marea recoltă a timpului sfârşitului care vine. Lăsaţi-mă să împlinesc în *voi* tot ceea ce este înfăţişat în veşmintele Marelui Preot. Tot aşa veţi fi *folosiţi* pentru gloria Mea în zilele care vor veni."

(Sfârşitul profeţiei).

Descărcaţi cărţi spirituale gratis din – „*Noua Revelaţie a lui Isus Hristos*"

Sursa: https://archive.org/details/@noua_revela_ie_a_lui_iisus_hristos